

Akvarell av Isabelle Scharin

Sju gånger sju

Innehållsförteckning

1. Äventyret börjar	4
2. Den halsbrytande färden.....	10
3. Övergivna i öknen	15
4. Med naturens magi	23
5. I isens våld.....	33
6. Med elden i hasorna	41
7. I lögarvattnets famn.....	46

1. Äventyret börjar

Så satt de äntligen i två minibussar och åkte på slingriga vägar som bar norrut, norrut från Reykjavik till Norderdalur på öns norra sida. Nu kändes det att resan till Island hade börjat. Utanför bussfönstret låg havet stålgrått med en nyans av smaragdgrönt, stilla och lugnt. Mellan havet och fönstret tog saftigt gröna ängar vid med får som betade, liknande ulltottar. Åt andra hållet försvann de gröna ängarna i gråa grusrasbranter som övergick i svarta branta berg. Gröna rännilar av gräs strävande upp för branterna i en allt smalare rand innan den gråa färgen tog överhanden. Några träd fanns emellertid inte att se.

Inne i bussen satt Lina och hennes två bästisar från ridskolan hemma i Sverige. Det var Riitta och Filippa som hon hade ridit tillsammans med i fem år. Riitta och Lina gick också i samma klass och de hade träffats där när Lina som ny kom till klassen. Tänk så blyg och försagd hon varit då, hon hade inte vågat ta kontakt med någon av de andra men på något sätt hade de hittat varandra och gjort långa promenader i skogen tillsammans. Det var då de hade sett den vita hästen som hade gjort att Lina vågade börja rida på ridskola. Hvítingur som den vita hästen hette och hon hade tillsammans långsamt lärt sig att de kunde lite på varandra och så småningom även på andra.

Riitta hade varit fascinerad av Hvítingur och målat och ritat av honom i alla möjliga situationer när de hade varit ute på sina naturpromenader. Lina hade kommit att älska Riittas vackra teckningar, både blyertsteckningar och målningar med akvarellfärg. Hon satt jämnt med blocket och ritade och Lina tyckte särskilt att hennes hästar och hundar var jättefina. Islandshästar med busig lugg och Riittas jättepudel hade ritats av många gånger. Även till Island hade hon tagit med sig ritblocket och ett litet målarskrin med en äggkopp i plast för att hålla upp vatten i. Riitta kunde bara inte vara utan sina färger och pennor, inte ens för en veckans ridtur.

Lika duktig som Riitta var i teckning lika dåligt var hon i matematik, det som Lina istället tyckte var så enkelt. Så Lina försökte hjälpa henne på lektionerna när inte fröken tittade så noga, men Riitta lyckades alltid gröta till siffrorna så de såg mer ut som vackra kinesiska tecken än prydliga uppgifter. Linas papper var istället alltid snyggt uppställda och sedan var det ju hur enkelt som helst att lösa uppgifterna och skriva ett snyggt svar vid sidan om. Lina hade tagit med sig sitt broderi som hon älskade att pyssla med. Det var så fridsamt att sitta och räkna var nästa korsstygns skulle vara och sitta och välja bland färgerna. Det hon jobbade med nu var ett svart broderi som föreställde en islandshäst i siluett. Den var så himla vacker och skulle säkert bli jättefin. Det var faktiskt en teckning som Riitta gjort som de hade scannat in och gjort ett korsstygnsmonster av.

Filippa hade inte alls tagit med sig något att pyssla med på kvällarna för hon hade aldrig tid med sådant. Hon skulle istället säkert sitta och prata hela tiden och fundera över pojkar och vilka som passade ihop med vilka. Filippa var alltid så glad och positiv och fick alla att skratta då hon drog någon dråplig historia om vad som skulle ha kunnat hända om den och den hade träffats på det eller det sättet. Redan nu var hon fullt upptagen att prata om pojkarna i den andra bussen.

”Har ni sett hur stilig den där Arne ser ut med sitt mörka lite lockiga och ostyriga hår och gängliga kropp”?

”Han skulle vara stilig tillsammans med dig Lina som är kritblond och smal och med rakt hår som hänger ner till axlarna”, tyckte Filippa.

”Tycker du inte det Lina”?

”Eller tror ni inte att jag skulle passa bra tillsammans med Bosse”?

Arne hade genast börjat prata med de tre tjejerna när de träffats på flygplatsen. Han hade kommenterat alla isländska ord och skyltar de sett på flygplatsen och skrattat gott åt bokstäverna Þ och ð och gick och ljudade alla orden som fanns att se. Lina hade inte alls gillat honom utan tyckte istället att han kunde vara ganska jobbig – så mycket plats som han tog och med sitt oavbrutna pratande. Hur skulle hon stå ut med honom under en vecka? Skönt att de skulle sitta på hästryggen så mycket ändå.

Bosse och Filippa – ja hur skulle det vara? Bosse var till utseendet mycket lik Filippa, de var bägge två mellanblonda, men medan Bosse hade rakt hår hade Filippa mer ostyriga lockar som hittade sina egna vägar och inte alls följde de kampsår som Filippa försökte göra. Men bägge två hade de ögon som var så där lite obestämd grönblå i färgen. Men det verkade inte alls lika för övrigt. Filippa var ju alltid glad och sällskaplig, men Bosse hade gjort ett närmast skyggt intryck på flygplatsen. Han verkade fåordig och eftertänksam. Filippa och Bosse – ja de skulle nog bli starka kontraster i temperament, men kanske var det bra att vara tillsammans med en motpol ibland.

I andra bussen satt också Stig som var en mörkblond kille med gråblå ögon, som man inte alls fick så starkt intryck av direkt. Det hade ju bara träffats helt kort och han hade haft fullt sjå med att hålla reda på bagaget åt sin mamma som också var med. Hon hade gett lite virrigt intryck och verkade helt att lägga beslag på Stigs uppmärksamhet. Undrar om hon skulle vara jobbig att ha med sig på turen? Hon hade i alla fall sett att Stig hade plockat ned en flöjt i sin packning vilket var lite spännande. Själv tyckte Lina om att sjunga men hon spelade inte själv, men beundrade andra som hade löst koden med noter. Någon gång borde hon försöka lära sig spela något, men hon hade aldrig riktigt kunna bestämma sig vilket instrument det skulle vara.

Bussen kördes av Linas pappa Torsten som skulle köra dem till Norderdalur där färden skulle starta. Sedan skulle han fortsätta till Myvattnet där han skulle träffa kolleger från Island och diskutera i timmar och dagar något döträåkigt geologiskt förhållande. Han skulle passa på och jobba när han var på Island, men det var ganska tur för det var inte säkert att Lina hade fått åka annars. Nu passade det ju så bra när pappa skulle jobba där och kunde hålla lite koll så att inte något farligt skulle hända. Annars hade nog inte Linas mamma vågat släppa henne på den här turen. Hennes föräldrar var verkligen hopplösa ibland.

Det var helt annorlunda med Riittas och Filippas mamma. De satt också inträngda i bussen med all packning. De skulle med och rida själva och satt och pratade ivrigt om vilka typer av hästar som de helst ville rida.

I den andra bussen hade de lastat in all utrustning och mat och där hade också två islänningar klivit på, far och son. Det var Holger som skulle leda turen och hans son Göran. Bägge var de kritblonda, precis som Lina, och med ljusblå klara ögon som man bara sögs in i. Göran var en stilig kille som inte verkade lika pratsam och påflugen som Arne. Göran kanske skulle vara intressantare att fundera över, tänkte Lina.

Nu svängde de av från stora vägen och in i Norderdalur. Bakom lämnade de det blåa havet och åkte in i en grönskande dal.

Torsten hojade till. ”Har ni sett nu fungerar inte mobiltelefonerna längre. Nu får ni klara er själva. Ja, Lina hur ska jag då kunna se efter dig”, sa han och blinkade med ena ögat.

”Har ni tänkt på att detta är Europas största ödemark, ni kommer ju bara att passera några obebodda fårvaktarstugor förrän ni kommer till Laugarvatn på tredje dan. Laugarvatn är ju dessutom bara en fjällstation utan att någon bor där permanent. Vilket landskap”, suckade han djupt. ”Rena fjällvärlden med bara ödsliga hedar, stenöknar och vanliga öknar, inga hus och inte ens några träd eller skog att gömma sig i.”

Pappa var faktiskt lite lättare att ha att göra med, han oroade sig inte för precis allt i alla fall. Det skulle faktiskt bli lite skönt att inte kunna använda mobiltelefonen, behöva berätta för mamma om precis allt vad som hade hänt under dagen. Nu skulle de bara vara alldeles själva och de andra vuxna var kanske inte lika hopplösa som hennes föräldrar. Det skulle faktiskt bli riktigt trevligt.

Snart hade de kommit fram till hagen där alla hästarna stod. Nu skulle just deras hästar väljas ut. Så spännande! I hagen fanns nästan femtio hästar i alla möjliga färger. De flesta var bruna i olika nyanser, fuxar, mörkbruna, nötbruna med svart man och svans, ljusbruna, någon med brun färg med vita stickelhår. Men där fanns också tre svarta hästar och en vit häst, skäckar, isabeller och många andra färger. Lina hade sett att det fanns en bok på flygplatsen om hästarnas olika färger och tänkte att den måste hon bara skaffa när de kommer tillbaka till civilisationen, tänkte Lina.

”Så vackert”, ropade Riitta.

Genast rotade hon reda på sina penslar och sprang och hämtade vatten i en liten bäck intill hagen och satt sig ned. Hon försvann verkligen till en annan värld när hon började måla eller teckna. Nu satt hon alldeles stilla på en grästuva mitt i ängen och bara handen rörde sig när penseln formade hästkroppar i olika nyanser.

Runt omkring henne var det dock fullt med liv och rörelser när Holger och Göran försökte fånga in den ena hästen efter den andra och hästflocken böljade fram och tillbaka i sina försök att undkomma. Lugnt och metodiskt fångades den ena hästen efter den andra in och delades ut till deltagarna.

De stod och tittade på och försökte att inte störa arbetet mer än nödvändigt, men Arne han var bara helt hopplös. Han stod där mitt i flocken så att de skingrades åt alldeles fel håll när nästan en häst var infångad. Högt pratade han också om att gärna ville ha en häst med lite fart i, han hade ju ridit sedan han var barnsben så han ville minsann inte ha någon hömoppe. Holger och Göran verkade ha ett oändligt tålmod med honom, själv hade Lina lust att klippa till honom bara efter att ha stått och tittat och lyssnat på honom en kort stund.

Arne fick också en häst snabbt, kanske var det för att få tyst på honom så att de kunde klara av jobbet lite snabbare. De ledde fram en gulblack häst till honom och som verkade vara ivrig eller rättare sagt stirrig, hon dansade fram och tillbaka i tygeln och ställde sig också på bakbenen. Brrr, vilken tur att det inte var hennes häst, tänkte Lina, hon ville ha en som var lugn som man kunde kontrollera och alltid visste vad den skulle ta sig till.

Där fick Riitta sin häst som naturligtvis var en grann kolsvart häst som kråmade sig, med en tjock glänsande man och svans. Manen var riktigt lång och bildade en triangel längst ned mot manken. Lina gick fram och klappade hästen och under den täta pannluggen tittade en liten stjärna fram. Naturligtvis hade Rappe, som hästen hette, de rätta proportionerna, varken för tjock eller tunn eller för kort eller för spenslig. Lina fnissade lite och undrade just vilka fina teckningar eller målningar det skulle bli av Rappe under resan.

Så kom Holger fram och frågade vilken typ av häst som Lina ville ha. ”En som är lugn och som man är trygg på”, svarade hon och nu började de pirra i henne, vilken av alla hästarna som fanns kvar skulle bli hennes.

Nu hade hon knappt tid att koncentrera sig på vilka hästar de andra fick utan följde hela tiden med ögonen vad Holger tog sig för. Kanske var det den där svarta som ofta var infångad i ett hörn, men nej han dansade iväg, eller skäcken där. Men till slut förstod hon att det var skimmeln som var mörkt apelkastad. Det var inga problem för Holger att fånga in den hästen för den stod lugnt och väntade på att bli fångad.

”Det här är Adilla”, sa Holger när han kom med den stora kraftiga skimmeln till henne.

När hon strök henne över mulen puffade Adilla henne lätt i handen som för att visa att lugn, jag ska ta hand om dig. Hon tog sadeln, la den över ryggen och spände fast sadelgjorden. Tänk så skönt att ha en lugn häst och inte en som dansade upp och ned som Arnes häst. Arnes häst fnös och frustade och skrapade irriterat med hoven på marken i ivern att äntligen få komma iväg. Nu höll visserligen pappa i Adilla, men det verkade egentligen inte behövas, men det kändes ändå ganska skönt.

Så stod Filippa bredvid henne och sa, ”Titta jag har fått Forysta”. ”Vet du om att hon är flockledaren, ser du så lugn och stolt hon verkar”.

Lina tittade på Forysta som var en nötbrun häst med svart man och svans. Henne hade hon faktiskt tänkt på när hon hade sprungit runt i flocken. Hon hade elegant vänt runt och dragit sig bort åt ett annat håll för att hålla sig undan, men inte lika nervöst och stirrigt som Arnes häst utan mer lugnt och självmedvetet. Kanske det var för att hon var ganska stor för att vara en islänning, huvudet högre än de andra och hade kanske bra uppsikt över vad som hände. Hon såg mer ut som ett halvblod i sina proportioner än en islänning, med lite smäckrare ben och kropp, eller också tog man miste eftersom hon i färger hade kunnat vara ett halvblod och var så storväxt.

En ljus rödaktig fux stod nära dem som Stig höll på att sadla. Hon hade också en sådan där fantastisk man som bara böljande längs ena sidan och vilket kraftig svans! Manen var rödlätt men hade små slingor av gulrött som gjorde henne så vacker. Rörelserna, redan när hon stod ganska stilla, var mjuka med en nacke som böjde sig i en vacker båge, utan att man ens behövde göra några förhållningar. Det såg nästan ut som hon dansade på plats där hon var.

”Vad heter hon”, frågade Filippa.

”Stemma”, svarade Stig och la till, ”hon är visst väldigt töltsäker och säker i alla gångarter. Inget grisepass här inte. Jag har inte ridit så länge så det känns skönt med en häst som kan sina gångarter”.

Nu ropade Holger på dem och de ledde fram sina hästar till honom. Det var dags att ge sig av.

”Vi har bestämt att ni ungdomar ska starta före oss andra och att Göran ska leda er. Vi har en häst som måste skos och det börjar redan bli sent. Ni ser också kanske att det seglar upp ett ovädersmoln där borta. Men ni behöver inte vara oroliga, Göran har ridit sedan barnsben och har tagit hand om turistgrupper tidigare. Vi kommer sedan att ses i kväll i vår första övernattningsstuga och där väntar en riktig middag som vår kokerska fixar. Ja, jag tror nog att vi ses redan innan ni har ridit över Steingrarheida”.

Det var ju inte helt lätt att förstå vad Holger sa, men han la vinn om sig att prata skandinaviska och att prata långsamt.

”Ni kan ju rasta vid fjällbäcken innan ravinen så hinner vi ifatt er, sa Holger vänd till Göran. Det är ju inte helt lätt att hitta över heden, men håll er till stigen om vi inte har hunnit ikapp er innan dess”.

Så spännande – nu skulle de äntligen bära av.

Pappa hjälpte henne att hålla emot sadeln så att den inte skulle kasa och så svingade hon sig upp i sadeln. Till höger om henne hade redan Bosse satt sig upp på en gråbläck häst med svart man med silverstänk i. Det var Bardi.

De andra hästarna frustade nu ivrigt för att komma iväg, men Adilla stod lugnt kvar och även Bardi bredvid henne var alldeles lugn och tyst. De verkar ju passa bra tillsammans tänkte Lina, så lugn och tyst som Bosse verkade vara, av de lilla hon sett av honom. Han verkade ganska trevlig tänkte Lina för sig själv. På andra sidan väntade Filippa på Forysta som verkade mer orolig och ivrig att komma iväg.

Längst fram satt Göran redo på en mörkt järngrå häst med en svart ål längs ryggen, men han hade också två stycken handhästar bägge med full last på sina ryggar. I vänster hand höll han tyglarna till handhästarna medan han höll sin egen häst med andra handen. Handhästarna var bägge brunfärgade. Tänk att kunna rida sådär, att bara hålla med hand och sedan dessutom ha två extra hästar att hålla reda på. Nej, det skulle inte vara något för Lina, hon ville nog allt ha sina två händer på tyglarna även om det var en lugn häst hon hade.

Solen lyste fortfarande starkt, men det hade börjat bli kväll så skuggorna började bli långa. Egentligen var ju klockan mycket, men det var ju så ljust här uppe. Minsta lilla sten gjorde skuggor som var flera meter långa i den sneda kvällssolen. Långt in i de svarta skuggorna försvann alla detaljer och man såg inte om det var grönt gräs eller vassa stenar som låg där. Gräset var nästan neongrönt i det klara ljuset medan klipporna längre upp lysta svarta. Luften var alldeles klar och lite småkyllig, det skulle nog bli kallt när solen gick ned. För den svala polarluften med kylan från isbergen i Arktis kunde nästan ans in den lite krispigt kalla luften.

Göran red ett varv runt dem alla med sina två packhästar och de vände elegant runt med honom när han gjorde små volter för att inspektera att allt var väl. Tänk att kunna rida sådär.

”Jau, då är det dags”, sa han och vände om och drog iväg i ett raskt tölttempo på en gång.

Nu hade färden börjat – deras efterlängtade ridtur som skulle vara i sju dagar.

*Sju unga ryttare,
på färd från norr till söder
på sju hästar.
Den musikaliske Stig på den dansande Stemma,
den konstnärliga Riitta på den stilige Rappe,
den snälla Filippa på ledaren Forysta,
den filosofiske Bosse på den tyste Bardi,
den energiske Arne på den ivriga Alfgjöf
men
den ordentliga Lina på den lugna Adilla
och
islänningen Göran på Lettir som kentaur.
Så bar det av på
sju dagars färd
i ett landskap med gnistrande gröna ängder
med svarta slukande skuggklippor hukande över dem.*

2. Den halsbrytande färden.

Det bar iväg i ett raskt tölttempo längs gröna smala körvägar, perfekta töltvägar. Lina hann inte ens vinka till pappa för det var bara till att hålla uppsikt över sin egen häst.

Dalgången var bred och öppen gräshed med enstaka enbuskar bredde ut sig och långt i fjärran skymtade bergen i ett avlägset blåaktigt dis. Överallt lyste marken grön och var full av blommor, gula fibblor, blåa små blålockor och många andra blommor i olika färger, som hon inte ens visste namnet på, men det hade hon inte tid att fundera över nu. På himlen flög en flock gäss som kacklade medan de i plog drog söderut.

Adilla var inte helt lättölad, hon var lugn och snäll, men ville nog helst gå i ett slängigt trav. När hon försökte hålla in henne började hon istället ta små galoppsteg med bakkdelen, medan framdelen fortsatte i någon annan konstig gångart. Det var inte lätt och snart var Lina helt svettig.

De andra verkade inte ha några sådana problem alls, åtminstone såg det ut så i Linas ögon. Längst framme red Göran i en vägvinnande och jämn tölt på Lettir. Bredvid sprang packhästarna Húginn och Muninn som dock inte kunde hålla samma jämna tempo, för om vägen smalnade av, måste hästarna trängas samman och ibland tog den yttre hästen ett litet hopp över någon buske eller över någon sten.

Bakom honom kom förstås Arne som alltid verkade så ivrig. Han som hade sagt att han var så himla bra, hade svårt att hålla in den ivrige Alfgjöf. Alfgjöf töltade egentligen inte heller så fint, hon rusade på och så höll Arne in henne och då trippade hon på tå med halsen högt i vädret och försökte sig på några små galoppsprång med bakbenen. Långt där framme red också Filippa med huvudet högt på Forysta vars man fladdrade i fartvinden och den långa svarta svansen vajade fram och tillbaka i ett böljande svansmönster.

Riitta och hennes Rappe gick ju naturligtvis klockrent och med ganska höga flotta benrörelser, inget slarv var det på bakkdelen heller så Riitta satt alldeles still i sadeln. Lina däremot for som en vante än för långt fram, när Adilla travade till, än för långt bak, när gångarten blev en galopprörelse.

”Ta och sitt till henne”, sa Riitta till Lina. ”Tryck bara till henne så att du hittar formen. Du vet den där vackra siluettformen som du har på ditt broderi. Bara man får balans på hästens kropp är det ju så enkelt. Nu gör du henne för lång eller för kort, du måste släppa fram henne och hålla ihop henne.”

Riitta hade nästan lika lätt för att rida som för att rita. Antagligen såg hon allting som former eller färger och tyckte det var hur enkelt som helst att ”sitta till henne”. Lina försökte göra som Riitta sa och koncentrerade sig först på händerna och plockade upp Adilla, men då blev hon som en hjort i halsen och nu var det inte ens trav längre, utan någon konstig grisepassig gångart. Så koncentrerade hon sig på skänklarna och drev på, men det blev det inte bättre av, då rusade Adilla på och satte fram halsen så att hon inte orkade plocka upp henne. Istället satte de av i ett slängigt trav där hon studsade och for i sadeln utan balans alls i kroppen.

Adilla verkade dock inte det minsta störd av att hon for omkring hur som helst i sadeln, hon var verkligen trygg och trevlig på det sättet. Bara hon kunde tölta också.

Bredvid henne red Stig på Stemma. Han såg riktigt lycklig ut där han dansade fram i en klockren tölt.

”Det är som att sjunga och dansa”, ropade han lyckligt till henne. ”Vilken takt, det är som ett riktigt musikstycke, sa han och började nynna”.

*Min häst och jag
vi rinner fram
rinner fram
ta, ra, ra, ra, raa
Mil, på mil
längs hedar
över berg och dalar
ta, ra, ra, ra, raa*

Allra längst bak red Bosse på Bardi och han verkade också ha lätt för att få tölten att fungera. Det var bara hon som hade problem, men där framme hände plötsligt något. Arne på Alfgjöf dansade förbi Göran i en vild galopp innan han lyckades få hejd på henne. De saktade alla av och hon såg att Göran sa något till Arne som faktiskt såg lite stukad ut.

Snart fortsatte de igen, men nu ändrade landskapet karaktär. Dalgången smalnade av och bergen trängde sig allt mer inpå. De mjuka gräsängarna krympte och blev till sist bara en grön sträng närmast vägen. Bergen övergick från runda bulliga former till vassa kantiga klippor som trängde sig närmare och nästan hängde över dem. Här är där skvalade en fjällbäck nerför branterna och gjorde luften fuktig och kall. Bakom dem höll också solen på att gå ned och skuggorna djupnade allt mer.

Göran saktade in hästarna och stannade där en liten grön äng hade bildats nedanför ett litet vattenfall. Den gröna ängen bildade en skarp kontrast mot de svarta bergen som krupit alldeles tätt intill och det kändes som en liten lugn oas här. Framför dem smalnade dalen av till en liten ravin som bara var mansbred. Ravinen klängde sig uppför berget som en smal kil med en bred ingång men med en smal tratt som bara släppte fram en i taget. Längst uppe vid bergskanten kunde de se att ravinen mynnade och ett stort blockhav kunde anas. Egentligen såg de inte blocken utan det mesta var klätt med en grågrön raggig mossa, men under mossan lurade håligheter dolda under den mjuka filten.

”Vi stannar här en stund och låter hästarna dricka och äta innan vi fortsätter”, sa Göran.

Lina tyckte det var skönt att kliva av och sträcka på sig en stund. Hon kände sig alldeles mörbultad med de konstiga gångarter som hon hade ridit i. Det var ömt i baken och stelt i axlarna efter att hon hade suttit och dragit i tyglarna när hon skulle försöka plocka upp Adilla.

De tog av nosgrimmorna på hästarna som genast började tugga i sig det friska gröna gräset, medan Forysta och Alfgjöf drog sig bort mot vattnet och drack i långa sörplande tag.

Göran gick runt och bjöd dem på lite jägarsnus, d v s mandlar, choklad och russin i en blandning.

”Passa på och drick vatten också för sedan ska vi över Steingrarheida och där finns inget vatten”, sa Göran. ”Det är bäst ni är ordentligt laddade för där kan det spöka”, sa han med glimten i ögat, medan han tjuvkikade på dem och undrade hur var och en av dem skulle reagera på detta.

Undrar vilka de här ungdomarna är egentligen. Några rika svenskar förstås, som skulle hit en vecka och åka häst, tänkte Göran. Den där Arne hade ju redan fått vad han tålde, Göran kunde inte låta bli att småmysa när han hade sett hur Arne kämpade för att hålla hästen på mattan. Holger hade tittat på Göran under lugg och sagt då tar vi Alfgjöf, när Arne hade svärmat runt dem och snackat hela tiden, som om han var en riktig hästkarl. Nu fick han allt jobba.

Lina tyckte han lite synd om, hon verkade kämpa så med Adilla, för att få henne att gå i tölt, men hon gjorde ju allt så bakvänt. Varför kunde hon inte bara sitta till henne, hålla in henne lagom, då var hon ju en hur enkel häst som helst att tölta. Ja, ja hon kanske skulle lära sig under veckan, hon verkade ju i alla fall att vara snäll, men lite blyg.

Stig hade han genast fattat tycke för, där han satt i bilen och nynnade olika melodier. Det verkade som om han hela tiden måste sjunga eller nynna på någon melodi. Men då hade han ju verkligen kommit till rätt plats. Här på Island kanske han skulle kunna lära sig några isländska melodier också. De skulle kanske kunna sitta tillsammans på kvällarna och sjunga, precis som de vuxna karlarna brukade göra när arbetet var klart. Men det förstås, de hade inget starkt med sig, de hade pappa strängt förbjudet. Det var ju gudbevars turister här och då fick man inte visa att man ibland brukade dricka det som var starkare än saft. Det var inte bra för affärerna, hade pappa sagt, kanske skulle de inte våga sig hit om någon blev full.

Den tredje killen, Bosse, var ju så tystlåten så honom fick man ju ingen kläm på alls. Nej, han verkade mest att gå omkring i sina egna tankar och verkade mer än lovligt tråkig. Annat var det med Filippa, som verkligen verkade prata med alla och som redan hade bekantat sig med honom. Hon var ju inte så påflugen och stroppig som Arne utan verkade ganska trevlig. Henne kanske man skulle lägga an lite på under resan, söt var hon ju också.

Riitta däremot verkade så upptagen av sitt tecknande att man nog inte skulle kunna byta många ord med henne. Genast när de hade kommit fram hade hon plockat fram ritblocket och färgerna och satt sig att måla. Han hade inte kunnat låta bli att kika när han gick förbi med någon häst som han skulle dela ut till de andra. Fast egentligen hade han inte tyckt att det var så märkvärdigt det han såg, det hade mest varit streck i olika bruna, svarta och röda färger.

Medan de stod på den lilla ängen, försvann solen ner bakom bergen, en röd strimma färgade topparna i eld, nästan som glödande vulkaner. På en gång blev det genast kallare och fuktigare och bergen kändes närmare och lite hotfulla. Blockhavet på andra sidan ravinen började fyllas av dimmor som reste sig upp från sänkorna och gled samman i slöjor, som drev långsamt mot dem i den svaga kvällsbrisen. En lukt av kyla och fukt kom drivande från stenslätten längs ravinen och kröp sig fram i sjok ner mot den gröna dalen de stod i.

”Jau, då var det dags att fortsätta”, sa Göran.

Han tänkte på att de var lite sent ute, de borde redan ha passerat Steingrarheida så här dags, men de vuxna skulle ju bli ännu senare när de med flocken skulle komma efter dem. Än hade inte de andra kommit ifatt dem och han undrade om de skulle hinna det innan de var framme i

stugan där de skulle övernatta. Stugan som låg på andra sidan om stenslätten. Han var lite osäker på om han verkligen skulle hitta vägen över slätten, det var ju ganska svårt att se vart man skulle ta vägen. Där fanns ju ingen dalgång att följa utan bara en öppen stenslätt med delar som var otäcka blockhav där hästarna kunde snubbla. Inga landmärken alls att följa. Stigen här användes ju inte heller så ofta så särskilt tydlig var den ju inte heller. Nåja, det problemet fick han ta itu med när de hade hunnit ut på slätten, nu måste de komma iväg för i den här kalla kyliga dimman kunde de inte vänta längre. Lika bra att skynda sig till stugan de skulle övernatta i.

De satt upp och red in i klyftan. Klyftan var så smal så att de red på en lång rad efter de att de hade passerat den smala ingångstratten. Stigen ledde brant uppåt. Det blev mörkt och kallt när solen försvann bakom kanterna och de mötte den drivande dimman i ravinen.

Görans packhästar knuffade sig in mot Lettir för att inte skrapa sig mot den vassa klippkanten. Bakom kom Alfgjöf som nu dansade allt mer nervöst. Hon frustade och verkade bara vilja springa förbi Göran och hans hästar. Arne hade verkat lite nervös när han satte sig upp. Filippa och Forysta verkade däremot lugna och trygga där de travade fram på den steniga marken tätt efter Alfgjöf. Stemma och Rappe travade faktiskt nästan i form, där Rappes svarta färg flöt samman med berget, medan Stemmas röda färg bleknade i mörkret och dimman och började bli alltmer grå. Där bakom travade Lina på Adilla. Det kändes riktigt skönt att trava nu istället för att jobba med den hopplösa tölten.

Längst bak red Bosse på Bardi. Han var den som mest kände att stämningen hade ändrat sig. Han tyckte nästan att berget viskade till honom;

”Ska du verkligen träda in i denna ravin? Bakom den här porten vet du inte vad som händer. Vänd om, vänd om! Inget blir sig likt för den som passerar här. Aldrig vet man vilka som ska klara sig genom Steingrarporten. Vänd om, vänd om”.

Men han kunde ju inte göra sig fånig och säga att berget sagt till honom att de borde vända.

Framför dem hopade sig nu molnen och gjorde skymningen än svartare. De var riktigt svarta åskmoln som drivit upp bakom bergskammen och som bara såg farligare ut med den guldrand som fanns på några av molnen färgade av den nedgående solen. Nu hade dimhöljorna nästan gjort att det var svårt att se och Göran började känna sig lite nervös. Det skulle ju bli allt svårare att hitta stigen när de mörknade på. Det gällde att han hade lugn och ro så att han kunde följa spårtecknen. Därför var det nog bästa att skritta, men nu ville han rida på lite tills det kom ut på heden så att de inte skulle bli alltför sena.

De kom ut på Steingrarheida som var täckt av den grågröna raggmossan som såg ut som en väl använd filt med sina raggiga vita toppar. Heden sträckte sig så långt de kunde se i det dimmiga vädret. Bergen som hade varit så markerade från den lilla dalen vid bäcken syntes knappt från den här sidan, bara en stenrand här och där som stack upp några meter över det omgivande blockhavet. Visserligen bildade utgången från ravinen en port, men liknande bergsformationer fanns det på flera ställen runt porten och kunde skyntas längre bort på högslätten.

När de trädde in dalen genljöd luften av en susning och en liten lätt vind som samlade dimslöjorna tätare omkring dem drog fram. Bosse tyckte att det lät som om hela heden

berättade att nu, nu var de i deras våld. En jubelsuck från de konstiga varelser som fanns där innanför kändes i hans kropp.

De gick ganska bra en lång stund med travet efter att de hade passerat stenporten. Alla låg på en lång rad efter varandra i ett gott högt tempo tills ett illande skri skar genom tystnaden och sedan hördes den konstiga sucken från mörkret. Det här klarade inte den nervösa Alfgjöf som störtade sig förbi Göran och hans packhästar i en vilt skenade galopp över stenar och raggiga mossmattor.

Nu var Arne riktigt rädd. Han försökte hålla in hästen, men hade ingen som helst kontroll på henne. Volta, volta skrek rösterna inne i hans huvud, men hur sjutton skulle det gå till? Här fanns ju ingen stig utan allt var bara alldeles stenigt åt alla håll. Han klamrade sig fast allt mer och till slut hängde han nästan i manen men galoppen fortsatte lika vilt som förut. Fötterna med tårna först, pekade allt mer ner mot marken kände han, men han kunde inget göra. Han var så rädd att han alldeles glömde bort att andas. Hästen dansade över stenarna och verkade inte alls bry sig var den satte fötterna.

Till slut gick det inte längre, det vänstra frambenet trampade igenom mossan ner i en hålighet som fanns där under och det blev tvärstopp. Arne for över hästhuvudet och som tur var lossnade fötterna från stigbyglarna. Han såg marken komma mot sig, men sedan blev allt alldeles svart.

Med en fot fastkilad i en hålighet och med full fart framåt kunde det bara gå på ett sätt. Det vänstra frambenet bröts tvärt av medan Alfgjöf fortsatte framåt ner i en grop. Där slog huvudet i medan resten av kroppen tryckte på bakifrån och hästen bröt nacken. På en gång stillnade kroppen efter att rusat fram i full galopp och hon var död.

I mörkret hördes ett jublande, bubblande rop och ett sus gick genom mörkret.

De andra hörde hur Arne och Alfgjöf galopperade iväg, ibland smattrade galopptakten fram över hårda stenar medan andra gånger var galoppstegen dova när hovarna mötte den mjuka mossan. Så hörde de en duns och det jublande ropet och de kände dimman krypa närmare dem, där de satt stilla på sina hästar. Nattsvärtan kröp ner över dalen för att fånga dem i sin makt.

Sedan blev allt alldeles tyst.

3. Övergivna i öknen

De satt stilla i sadlarna en lång stund, alldeles förstenade. Antagligen var det inte så lång stund men det kändes så. De kunde inte se vad som hade hänt eftersom mörkret och dimman nu låg tät omkring dem. Tystnaden var kompakt.

Till slut samlade sig Göran och sa, ”Sitt av!”.

Det var bäst att göra så tänkte han, annars kanske ännu en olycka skulle hända. Han undrade så vad som hade hänt, inte det minsta ljud hördes och flera tankar susade genom hans huvud. Varför skulle de ge Arne Alfgjöf, han skulle ha fått någon riktigt lugn häst, det var ju egentligen vad han behövde. Adilla hade kanske passat honom, han skulle kanske till och med ha satt lite sprätt på henne och kanske kunnat få henne att tölta också. Men tänk om det hade hänt något riktigt otäckt nu.

Det var fortfarande alldeles tyst. Han tog ut riktningen åt de håll Arne och Alfgjöf hade försvunnit i fullt sken och där han sist hade hört dem.

Han tittade sig om och såg att alla hade satt av ordentligt, ”Kom med och håll er intill varandra”, sa han.

Nu ville han inte tappa bort någon mer. De gick en bit ut i lavaöknen, i mörkret var det svårt att avgöra åt vilket håll man egentligen gick. Det var ju både helmulet och dimmigt nu så fast det var sommar var det alldeles svart. Han tyckte att de hade gått en lång stund utan att han ens hade anat var Arne och Alfgjöf kunde finnas. Tänk om de nu också skulle tappa bort sig själva, gå ut i öknen och sedan inte hitta tillbaka. Det var så nervöst att vara ledare. Han fortsatte, men lite mer tveksamt, medan han funderade på hur han skulle göra.

Då hörde han ett svagt stönande snett bakom sig. De måste ha gått förbi dem. Vilken tur att Arne hade stönat medan de fortfarande var inom hörhåll. Han vände om och snart stod han på knä bredvid Arne som nu hade vaknat ordentligt.

Arne kände hur huvudet bultade och när han försökte röra sig kändes hela kroppen stel och axeln stum. Var nån'stans var han? Omkring honom var det alldeles svart och han kunde inte alls förstå var han var. Han låg på marken, han trevade med handen medan han satte sig upp, det var kantiga och runda stenar om vartannat på marken. Hur kom det sig att han låg här och hade ont i huvudet och kroppen. Då kom en massa personer fram till honom som han efter ett ögonblick kände igen, det var Filippa och Göran längst fram och sedan den där ljushåriga flickan Lina bakom, vars hår lyste vitt i mörkret.

”Hur är det? Slog du dig mycket, Arne”? frågade de.

Nu började han minnas. De hade ridit ut från Norderdalur på kvällen och ridit en lång sträcka innan de rastade vid den lilla bäcken. Var det samma kväll eller hade han varit borta länge?

”Vi blev så oroliga när din häst skenade när vi kom ut ur ravinen”, sa Filippa. ”Mår du bra?”

”Ja, jo” sa han, ”jag vet faktiskt inte riktigt, jag har inte hunnit känna efter”.

Javisstjan, de hade ridit genom den smala ravinen och hans Alfgjöf hade varit svår att hålla in. Så mindes han skräcken när Alfgjöf bara hade dragit iväg när de kom ut ur klyftan. Med den steniga marken hade han insett att det inte fanns något ställe där det var lämpligt att slänga sig av och hade bara klamrat sig fast för glatta livet. Han måste ha fallit av sedan.

”Har jag legat länge här”, frågade han och fasade lite för svaret. Han hade kanske varit borta i timmar, tänkte han.

”Nej, det kan inte vara många minuter” sa Filippa och började titta till honom.

Snart hade Filippa tagit sig i kast med att försöka hjälpa Arne tillrätta. Kanske det inte var så farligt när allt kom omkring. Arne hade fått en bula i huvudet och kanske hjärnskakning, men på kroppen verkade han mest att vara öm, men inget var brutet.

Göran lämnade sina hästar till Riitta och gick bort till Alfgjöf.

Alfgjöf hade antagligen dött på fläcken. Vänster framben var tvärt avbrutet och låg i helt fel vinkel, det verkade till och med som benpiporna skymtade i ett köttår som också fanns där. Halsen var också bruten. Huvudet såg nedkilat ut i ett av alla hålen som fanns överallt i lavöknen och kroppen måste ha fallit så att hela tyngden kom på huvudet. Nu vilade kroppen i en så konstig vinkel mot halsen att man förstod att hästen måste vara död. För säkerhets skull gick han fram och kände om hästen hade något puls eller andhämtning. Men nej, här var inte mer att göra så han gick tillbaka till Filippa.

Filippa vände sig till honom och undrade om de hade någon filt med sig. Snabbt letade han reda på en filt i packningen och de hjälptes åt att ordna så bekvämt som de kunde för Arne, som tyckte det var skönt att bli omhändertagen. Just nu orkade han inte bry sig om något. Han flyttade sin kropp på det sätt som de sa åt honom och provade om alla lemmarna fungerade som de skulle.

Lina och Bosse gick också fram till Alfgjöf och höll sina hästar i tygeln. Lina böjde sig ner och konstaterade ungefär samma som Göran, Alfgjöf var död.

”Jaha”, sa Lina, ”det var ju synd på Alfgjöf, nu är vi en häst kort också när Arne väl repar sig. Det kommer väl inte dröja länge innan rovfåglar och annat kommer hit för att kalasa på hästen, men det är väl inte så mycket vi kan göra åt det. Vi kan ju inte gärna forsla hästen tillbaka till civilisationen, sa hon. Dessutom ligger hon väl bra här”.

Dessa ord träffade Bosse som ett klubbslag, han hade ännu inte riktigt förstått att Alfgjöf var död och fann hennes ord så otroligt kallsinniga. Den där ljushåriga flickan verkade så himla stroppig och totalt känslolös. ”Vi måste ju först se efter hur det är med henne, du dömer väl vem som helst till döden när det passar dig”, for han ut i.

Lina blev så jäkla förbannad, det var ju inte vad hon sagt, dessutom hade hon ju konstaterat att Alfgjöf var död.

”Du har väl inte ögon att se med, ser du inte att hon är precis stendöd, det är ju bara att titta på nacken så kan väl även du se det, även om du så är en helidiot”.

Snart var grälet fullt igång och orden blev hårda och kalla mellan dem. Den stora anspänningen inför resan, den långa kvällsridningen och skräcken över vad som hade hänt tog nu ut sin rätt, men ingen av dem ville heller ge sig.

Filippa blev förbannad och röt åt dem, ”Nu får ni lägga av, ni får bråka en annan gång istället. Du Lina kan väl kolla vad vi har i packningen och organisera så att vi kan stanna här i natt. Jag tror inte vi ska flytta Arne någon stans just nu. Bosse du kan väl ta hand om hästarna”.

Filippa ordnade upp så att alla gjorde något, men Bosse och Lina undvek att komma bredvid varandra. I mörkret var det inte så lätt heller att ordna något bra läger, men de hittade i alla fall en fårfiol att mumsa på och några filtar att värma sig med i kvällskylan som nu smög sig på dem. Det var verkligen gott med det kalla köttet som var ordentligt kryddat och Lina sög på benen för att riktigt suga ur det gotta. Det hade ju varit en lång dag.

Till slut slumrade de till, men ingen sov särskilt gott den natten och Arne stönade varje gång han försökte vända sig. Att de turades om att passa hästarna under natten gjorde inte heller sömnen bättre.

Ett blekt skymningsljus talade om att gryningen hade kommit men fortfarande var det lika dimmigt och disigt.

De blev kvar hela dagen i väntan på att Holger och de andra vuxna skulle komma förbi och de skulle få hjälp. Arne behövde också få ta det lugnt även om det inte var någon direkt fara med honom.

”Ibland är du bra känslökall”, sa Riitta till Lina när de åt frukost, ”det är ju trots allt ett liv som har släckts. Du är så himla logiskt och förnuftig för jämnan. Det är som om du tror allt är som dina mattetal där man bara har en lösning och sedan är det bara att utföra den. Man måste ju få smälta saker och ting också”.

Lina svarade inte, utan rörde lite ivrigare i kaffet som de fick dricka eftersom det inte fanns något annat i packningen. Hon ville inte erkänna det, men även om orden kändes orättvisa ångrade hon en del av det hon sagt. Det var ju inte så känslolöst hon hade menat, men hon hade ju bara beskrivit verkligheten. Men kanske skulle hon ha lagt orden lite annorlunda och trots allt de var ju alla så upprörda över allt som hänt. Men Bosse hade ju inte behövt flyga på henne på det sätt som han gjort.

Filippa som suttit bredvid var tyst en stund och sedan tittade hon på Göran och sa, ”Vad brukar ni göra med hästar som dör uppe på fjället?”

”De flesta hästarna brukar vi ju inte hitta igen, åtminstone inte förrän det inte är så mycket kvar av dem. Det går ju faktiskt inte forsla hem en hel häst”.

Han tänkte på att det var knepigt att forsla hem någon som var skadad också och han var glad över att Arne hade repat sig så bra.

”Hästar som dör på gården brukar vi gräva ner”, fortsatte han.

”Kan vi inte göra ett litet stenröse över Alfgjöf ändå, det skulle kännas bättre än att bara lämna henne här till rovfågeln. Vi har ju ändå ingenting att göra förrän vi blir hittade”, tyckte Filippa.

De diskuterade saken och snart hade de letat reda på flera lösa stenar och rest ett litet kummel över Alfgjöf. Några enstaka blommor hittade Riitta på sina ställen mellan stenblocken. Det var några små ormbunksblad som stod i en fuktig grop tillsammans med några vita bollar av polarull. Hon arrangerade dem tillsammans i en krans som hon band av några videgrenar, men det var inte lätt att binda kransen för här fanns bara korta små grenar. Hon hittade också lite lila fjällnejlika som bildade en vacker kontrast till det vita och gröna. Annars var det svårt att hitta så mycket blommor i stenöknen. Men kransen blev ganska fin och hon stack in några tuvor raggmossa på sina ställen som en grågrön fäll mot den klargröna färgen på ormbunkarna. Det såg nästan ut som en köpekrans.

När de hade gjort det stod de stilla en stund och tittade på kummeln. Arne linkade också dit och Bosse läste en liten dikt och allt kändes ganska bra.

*Lilla Alfgjöf, sov sött, i frid
Ty du får tids nog vaka,
tids nog se vår onda tid
och hennes galla smak.
Världen är en sorgeö:
bäst man andas, skall man dö
och bli mull tillbaka*

De är egentligen en liten vaggvisa av Bellman som han gjorde till sin son, men jag tycker att den passar bra här, sa Bosse.

De kände sig ganska nere efter detta och särskilt Arne som ridit Alfgjöf, men det ville han inte visa de andra, utan berättade istället att nu började han känna sig mycket bättre. Han kanske skulle försöka att gå omkring lite.

”Så bra”, sa Göran, ”jag undrar varför vi inte har hittats ännu. Om de inte är här i morgon tror jag faktiskt att vi ska fortsätta, men idag är det bäst att Arne får vila. Vi kan däremot låta hästarna beta där borta på den lilla gräsplätten så de också får i sig något”.

De drog sig dit och hästarna mumsade en lång stund på det sparsamma gräset som fanns. Filippa såg hur Lina och Bosse fortfarande tittade ilsket på varandra och fräste något så fort de kom i varandras väg.

Vi måste hitta på något att sysselsätta oss med, om Bosse och Lina skulle kunna hålla sams tänkte Filippa. På ridlektionerna hemma hade Leona låtit dem syssla med longering ibland. Det var ju ganska kul. På så sätt skulle de ju inte heller behöva gå och tänka på när Holger och de andra skulle komma eller det otäcka som hade hänt med Alfgjöf.

”Göran har du någon lång lina”?, frågade hon.

”Nej, något sådant finns inte i packningen”, svarade han lite trumpet.

Den här långa väntan och oron gnagde i honom. Varför hade de inte blivit hittade ännu. Historien med hästen var ju inte heller någon höjdare. Alfgjöfs öde kändes inte så farligt, han hade varit med om att hästar dött förr, så det var ju inte mer med det. Dessutom var det ju skönt att Arne inte var så illa skadad, men att gå omkring hela dagen på en liten yta på bara några hundra meter det tog på hans krafter. Han var rädd att de skulle komma vilse om de rörde sig längre bort än så, dessutom ville han ju vara nära stigen när de andra skulle komma. Konstigt att de inte redan var här, kunde de ha passerat utan att de märkte det under natten. Han tittade trumpet på de andra.

Filippa tänkte efter, ingen longering gick att fixa, men markarbete kunde de alltid prova på. ”Hörni, vi försöker jobba lite med hästarna från marken”.

Hon puffade till sin häst Forysta och började visa. ”Så här, ni ställer er vid sidan av hästen, en liten bit bakom bogen. Lagg tyglarna över halsen och börja med lösa tyglar, så börjar ni gå energiskt framåt.”

Hon gick iväg i en liten cirkel med Forysta, och så underbart, de verkade som om Forysta direkt förstod vad hon menade och trampade på ordentligt.

”Sen när ni ska göra halt ska ni göra halt med hela kroppen, så här”.

Hon satte sig själv nästan på hasorna och tog in lite på tyglarna. Men det här verkade Forysta inte riktigt förstå utan fortsatte några steg till och hade plötsligt svängt in mot henne. Vänta skulle man inte kliva fram lite framför bogen också, det hade hon ju glömt. Hon skrattade till men försökte igen och så småningom började stoet titta mer uppmärksamt på henne för att kunna stanna när Filippa ville. Lina, Stig och Bosse började också försöka med skritten och haltövningarna och snart hade de ganska kul all fyra. För stunden kunde de nu också glömma oron som satt i kroppen på dem alla.

Riitta hade ingen lust att hålla på med markarbete utan plockade fram sina färger och den lilla koppen med vatten. Men teckningarna av hästarna ville inte riktigt ta sig, det var som om hon inte kunde fånga hästarnas former i den dunkla dimman.

Arne hade alldeles nog av sig själv och gick runt lite grann, satte sig ner ibland och sträckte ut sig för att vila både huvud och kropp när det kändes för motigt med den mörbultade kroppen.

Göran stod och tittade på. Så fånigt, det där storstadsungdomarna höll på med någon löjlig dressyr med hästarna. De trodde de var så duktiga och gick på fina ridskolor för dyra pengar, men ändå kunde de inte rida bättre än så där. Han hade också blivit irriterad på dem igår kväll då han och Filippa hade fått ta hand om allting, medan Bosse och Lina hade bråkat som vettvillingar med varandra. Stig hade i alla fall tagit hand om hästarna medan Riitta bara satte sig och filosoferade på någon sten. Filippa var i alla fall en härlig tjej.

”Vi skulle ju kunna prova och tölta också om vi bara håller oss inom den här lilla gräscirkeln”, sa Filippa. ”Men det kanske är bäst att vi gör det en och en”.

De satte upp en efter en och det kändes ganska bra att ha något att göra. Filippa fick prova att vara ridlärare fast hon aldrig hade hållit på med något sådant. Så var det Linas tur att tölta, men det blev mest grisepass. Hon ryckte till för hastigt och höll in hästen med alldeles för grova handrörelser eller släppte fram honom utan att ge honom något riktigt stöd. De hackade

sig fram på den lilla volten och Filippa försökte säga till, men visste inte riktigt hur hon skulle göra, det verkade som om Linas olika kroppsdelar inte hade något med varandra att göra.

Då for Göran upp.

”Att det ska vara så himla svårt att rida, ni har ju gått och lärt er så jävla länge på era fina ridskolor men ändå går det inget bra”.

Han slängde tyglarna till packhästarna åt Arne och flög upp på Lettir som stod utan sadel och betade. Inga problem här inte. Han kände sig som en kung när han vigt bara hade slängt sig upp på Lettir och satte igång i barbacka. För att briljera dansade han runt de andra i en utmärkt tölt i volter och cirklar och ropade, det här behöver man väl inte gå på någon ridskola för och skrattade. Äntligen kände han att oron släppte för en stund och skrattet bubblade därför extra mycket ur honom.

Stig stämde in i skrattet och tänkte, nej det var ju bara att lyssna på melodin i hovarnas dans så förstod man ju hur allt skulle vara.

Men Lina, hoppade genast av Adilla och kände sig så himla dum. Allt hon gjorde var alldeles fel, först fick hon en utskällning av Bosse för att hon tyckt att det inte var så mycket att göra för Alfgjöf längre och sedan hade både Filippa och Riitta hoppat på henne. Hennes två bästa vänner! Och nu Göran som hånade henne för att armar och ben inte ville lyda. Hon måste alltid tänka så himla mycket i vilken ordning hon skulle hålla in hästen och sedan släppa fram och ändå ville allt inte riktigt komma i rätt takt. Det var så orättvist, Göran var ju uppväxt med hästar och verkade dessutom ha så lätt för sig, precis som Stig som nästan inte hade ridit alls innan, men ändå fick till tölten utan vidare.

Filippa såg svart ut på ögonen när hon tittade på Göran. ”Vet du nu är du som en idiot. Du är så jätteduktig på att rida men Lina är duktig på en massa annat istället och vet du om att hon brukar hjälpa Riitta med mattetalen istället för att skälla på henne. Hon hjälper Riitta och försöker berätta hur man ska göra när hon är duktig på något. Du kan väl försöka göra det också”.

Göran ångrade nu sina ord och försökte visa Lina hur man skulle bära sig åt, men ingen av dem fick riktigt till det. Göran som inte visste hur han skulle förklara och som kände sig generad av hur han burit sig åt. Lina som kände sig stukad fortfarande och händerna kändes därför ännu större än förut och inget ville riktigt fixa sig. Lina längtade efter pappa så att det riktigt gjorde fysiskt ont i kroppen.

Dimman började få en mörkare ton och de förstod att det började närma sig natt. Men den här gången ordnade sig allt ganska bra, med Lina som tillsammans med Filippa gick igenom packningen och organiserade matlagning och uppslagning av två enkla tält. Det kändes riktigt skönt att få ordna upp allt och få saker och ting på sin plats tyckte Lina och började kännas sig riktigt väl till mods.

När allt var ordnat samlade de sig alldeles utanför tälten på några filtar och Stig tog fram sin flöjt. Han blåste några melodier och Göran försökte lära dem några isländska visor, så att rädslan för en natt till ensamma i lavöknen skulle minska. Med visorna och gemenskapen utanför tälten började de känna att de nog trots allt hörde samman.

Bosse tittade ut i dimmörkret där han plötsligt såg ett par ögon glimma till. ”Titta sa han, en katt. En katt här, det var väl konstigt?”

”Det är kanske en trollkatt” sa Göran. ”Ni vet det finns ju allehanda knytt och sån't här ute i vildmarken, så man måste ju vara försiktig”.

”Det finns ju många här, och just i den här dalen har folk ibland sett en flock förtrollade hästar”. Egentligen handlade ju berättelsen om Myvatn men Göran tyckte att han gott kunde ändra sagan så att det bättre passade in på den här platsen.

”Det är i den del av Steingrarheda där det inte finns någon matta av raggmossa utan den nakna lavan syns direkt, som man har sett en hästflock som ingen äger.” Han trodde inte att det fanns något sådant ställe på Steingrarheida men han var ju van att fabulera lite. ”Där finns också stora höga torn som lavan har format och ibland finns små grottor där både en häst och ryttare kan försvinna. Längst bort i den änden flyter också en flod och längs den floden har det sedan gammalt gått en ridled. Här har man varit tvungen att forsla hästar, mat, får och annat som behövdes mellan Norderdalur och Tverkletten.”

”Hur kommer det sig att vi inte rider den leden nu då?”, frågade Bosse.

”Mjaa, jag vet inte, det är ingen som har använt den på länge, kanske den inte behövs, eller också för att det kan vara farligt att använda den leden”, sa Göran.

”Det var nämligen ofta som det försvann får när man skulle flytta dem längs den här leden, om man gick ut med femtio kom man fram med fyrtio, av fem packningar försvann en osv. När man skulle vada över floden, slet sig någon av packhästarna loss och drev bort med strömmen och sen såg man inte den hästen något mer.” Han rös till, tur att de inte skulle över några strida älvar under den här turen, eller i alla fall inte förrän de var samlade igen.

”När man övernattade kunde det hända att man vaknade av att hästflocken hade minskat under natten och ibland kunde man höra som hovar av hästar när de galopperade runt i mörkret. Men när man gick ut för att se till hästarna, var allt alldeles lugnt. Det var ofta också hästar som”, han hade tänkt säga störtat och brutit benen bland stenarna, men han ändrade sig. Det var för läskigt att nämna det, ”som, som bara försvann när man var ute”, sa han. ”De berättades att det var älvdrottningen som samlade alla hästar som försvunnit till en flock. Den här flocken kunde man ofta se när det var lite dimmigt väder, då slöjor av dimmor kom smygande längs älven och hade man en god hörsel kunde man också ibland höra hovslag eller gnäggande.”

”Det var inte bara djur eller varor som försvann längs den här vägen. Utan det hände också en gång att två kusiner var ute och skulle ta över en stor sändning med salt och annat för vintern mellan de två gårdarna. Det var sent på sommaren det året och redan tidigt kom en snöstorm. Det dröjde flera dagar längre än de skulle för dem att ta sig fram och då kom bara den ene av männen fram. Han ville inte säga vad som hade hänt med hans kusin, men på gamla dar hörde man honom muttra om älvdrottningen. När han blev gammal gick han ofta också ut och stod och lyssnade efter trollflocken. Han blev mer och mer inbunden och deprimerad och till slut försvann han också en natt.”

”Sedan dess har man alltid sagt att man ska ta sig i akt för trollflocken för då vet man inte om man kommer tillbaka eller får stanna i älvdrottningens garn resten av livet, avslutade Göran historien.”

”Men hur vet man om det är trollflock eller inte då”, frågade Riitta. ”Här finns väl hästflockar som går lösa också?”

”Trollhästarna ser ut som vanliga hästar, men trots att man kan höra hovslagen så rör hovarna aldrig marken”, svarade Göran.

De gick in i tälten för att lägga sig att sova.

Innan de kröp in i tälten tittade Bosse en sista gång bort mot katten och såg att den satt kvar. Det var som om katten också hade lyssnat på sagan. Katten jamade och stirrade rakt in i hans ögon med den smala svarta pupillen mitt ett gult öga i vars botten de glimrade till av en röd glans. Han kände sig träffad av kattögonen och tänkte, det kanske är en trollkatt och vad vill den mig då? När de hade ridit in i ravinen hade ju bergen vänt sig till honom och sagt att de skulle vända om och de borde de ju ha gjort. Vad ville katten honom nu?

4. Med naturens magi

Under natten ändrade sig vädret. En svag vind blåste upp medan temperaturen sjönk och dimmorna samlade ihop sig till moln. Rätt som det var drev isande moln fram över slätten och ett blött snöfall drev nästan horisontellt mot marken innan de landade här och där. Lina som då stod på vakt intill hästarna blev snart genomfuktig och kall eftersom snön nästan genast smälte när den landade på hennes kläder. Hon vände ryggen till vinden och kröp in så långt hon kunde mellan hästarna. Hästarna som alla ställde sig med ryggen mot vinden.

När Riitta kom ut och för att avlösa henne, Tittade hon förvånad på hästarna som hade samlat lite snö på rumpan trots att det inte längre snöade. Så kunde då äntligen en trött och frusen Lina krypa in i tältet för att värma sig och få en smula sömn.

När de vaknade den här morgonen var vädret helt annorlunda. Nu var det klart och soligt. Luften var kristallklar och helt ljusblå och inte ens några sommarmoln syntes. Så här på morgonen var det ganska kyligt, lite som det kunde vara en sen septemberdag i Stockholm, tänkte Bosse när han kröp ur tältet och avlöste Stig som skyndade sig in i tältet för att sova en stund till. Snön som hade fallit på natten låg kvar, inga mängder men i några fläckar här och där. Nu hördes en flock drillande spovar på långt håll och snart därefter kom en flock gäss flygande över honom och hälsade honom glatt kacklande när de flög över honom.

En fem sex meter framför honom satt katten och som det såg ut nästan väntade på honom. Katten jamade flera gånger uppfordrande mot honom, men han förstod inte vad den ville och började småprata med den. Katten var till största delen mörkfärgad men hade gula och nästan röda fläckar i pälsen och såg ganska märklig ut. Han tog fram, en bit lamm och gav katten att äta, men den verkade inte intresserad, men kom fram och strök sig mot honom. Den buffade med huvudet mot hans hand och strök sig längs handflatan medan den gick iväg, sist berörde svansen handen. Svansen gled långsamt längs handen, ända från svansroten ut till svansspetsen. Strax vände katten i en elegant vändning och upprepade proceduren. Vid varje vändning stannade den upp en sekund och tittade på honom, länge med sina vackra ögon och jamade. Så här gjorde katten flera gånger och han kände sig märkvärdigt berörd av detta, det var som om katten ville berätta något särskilt för honom. Så fort de andra kom ut smet katten iväg och han såg den inte mer.

Medan de åt frukost funderade Göran på hur de skulle göra. Det märkliga var att han inte kunde se bergen och ravinen de hade kommit från. Så långt bort från ravinen borde de ju inte vara, men det kanske skulle ordna sig när man väl kom upp på hästryggen.

Undrar hur Arne mår nu, det verkar ju ganska OK, men vi har ju ingen häst till honom tänkte han. De två packhästarna måste ju användas som packhästar, så de skulle ju inte kunna rida alla. Arne måste ju dock sitta till häst mestadels, Adilla var nog bäst för honom. Men hur skulle han göra med Lina då. Själv ville han börja med att rida för att kunna få lite överblick, det skulle ju inte bli någon snabb ridning ändå om någon var tvungen att gå hela tiden. Stig verkade stark, han kunde börja med att gå.

De fällde tälten och gjorde sig i ordning för att gå, då Göran sa, ”Jau, då var det dags att fortsätta. Du Arne får ta Adilla, han är lugnast och så Lina kan du ta Stemma och Stig du får gå först i början, sedan får vi byta av varandra.”

När de alla satt upp utom Stig, kunde Göran fortfarande inte se någon ravin, här och där reste sig klippblock som stora stenstoder men det var omöjligt att avgöra om det var ett klippblock på några meter eller bergkanten. Någon tillstymmelse till stig kunde han inte heller se. Förgäves försökte han tänka igenom i vilken riktning stigen hade gått i och åt vilket håll de hade gått för att komma fram till Arne. Men det var som ett annat landskap nu i det bjärta solljuset. Mellan stenstoderna var marken täckt av grågrön mossa men mossan glesnade ganska snart där skuggan var mindre djup och istället vidtog ett rödorange eller gråsvart landskap där sand eller stenblock färgade marken. Här var växtligheten verkligen minimal och ökenliknande.

Stressad av att de andra tittade på honom, visste han varken ut eller in, han visste inte vad han skulle hitta på.

Då sa Lina, ”du berättade att vi skulle rida längs efter en bäck, när vi rastade hästarna vid den lilla fjällbäcken. Om vi följer någon bäck borde vi ju komma till civilisationen i alla fall, eller hur? Du ser där borta, där det är lite rödare, där måste det finnas vatten. Pappa kan en massa växter också och det där är säkert rödven, ett slags gräs, som skimrar så där. Då måste det ju vara lite fuktigare där än det är här. I mitten av det där ljusröda finns ju ett mörkare rött stråk också, det är säkert där bäcken rinner. Det kanske är någon annan växt som finns där.”

Göran tittade och visst så var det ju, det var ju ingen dum idé och han kände att andades ut lite. Nu fanns ju en plan att följa.

Innan de satte igång, trädde plötsligt en häst fram över kanten långt där borta.

”Riitta, titta”, viskade Lina upphetsat, ”det ser ju precis ut som den där hästen du har ritat och som jag håller på att brodera. Så vacker den är”.

Hästen stod som en siluett med morgonsolen bakom. En svag vind rufsade till manen så den reste sig en aning och särskilt pannluggen blev tilltufsad av vinden så att den gav hästen det där busiga looken som är så typisk för en islänning. Även svansen blåste ut från kroppen och bildade en vacker fladdrande båge. Det såg nästan ut som om hästen töltade i hög fart fast han stod alldeles stilla. Kroppsproportionerna var helt perfekta och med sin stolta hållning såg han verkligen ut som om han visste det. Han vände sig mot dem och tittade rakt på dem.

Bosse kändes sig alldeles träffad och var helt säker på att hästen tittade på honom, menande att detta var rätt väg. ”Det är dit vi ska gå”, sa han till de andra.

”Jau, vi gör det”, sa Göran och funderade på vems häst det kunde vara.

De red på tills de kom fram till det röda området som mycket riktigt var beklätt med rödven som Lina sagt. Där rann också en liten bäck och omkring bäcken fanns röda blommor som liknande mjölkört, men som kröp efter marken, kanske en släkting till mjölkörten eller rallarrosen som Linas farmor brukade kalla den. Bland blommorna och gruset som blommorna stod i rann en liten bäck, i flera fåror i en lugn ström. De satt av och lät hästarna dricka ordentligt och beta.

Riitta slängde sina tyglar till Filippa och slet upp sitt målarskrin, fyllde vatten i den lilla äggkoppen, kastade sig ner i gräset på första bästa tuva. Nu måste hon bara få måla den där

hästen de hade sett innan de började rida, Hästen som hon hade tänkt på hela tiden medan hon red. Hästen hade ju naturligtvis varit svart, eftersom den var som en siluett mot solen, men Riitta undrade om den var svart när allt kom omkring. Först målade hon hästen som en siluett, men sedan började hon fundera hur hästen skulle se ut från andra sidan och med morgonrodnaden i skinnet. Det blev en ny teckning av en mörk häst med rött på kroppen och ett gult skimmer som av guld i den svarta manen. Idag gick det minsann lättare att måla, så hon målade nästan som i feber. Kinderna glödde av iver och hon hade knappt tid att titta på de andra.

”Riitta det är dags nu”, sa Filippa.

Den här gången bytte det så att Riitta fick gå istället och de gav sig av så fort hon hade lagt ner sina målarsaker. Då såg hon att Bosse stod och tittade stint på något, och då fick hon syn på den igen. Siluethästen. Men den här gången var inte hästen helt svart utan den var mörk med rött på kroppen och gult i manen. Precis som Riitta hade målat. Riitta var förundrad och tittade länge efter hästen.

Nästa gång de stannade kastade sig Riitta ner med sina färger igen, helt borta från världen. Det var hästen hon målade återigen. Men den här gången, fick hästen grå färger med svart huvud och mörka ben men med en man som skimrade i silver. Den blev riktigt bra.

”Titta” ropade Bosse, ”nu är den där hästen här igen”.

”Men är du säker på att det är samma häst”, sa Lina, ”den har ju andra färger nu”.

Riitta tittade upp, och såg en häst som på pricken liknade den hon målat.

Göran, sa dröjande ”Jag tror det, den har samma hållning och verkar vara ungefär lika stor. Det är faktiskt en vacker häst och stilig häst, tänk om vi kunde fånga in den. Ägaren skulle nog bli glad. Den måste ha smitit för i den här trakten ska det inte finnas några lösa hästar än våra.”

De satt upp igen och nu var det Lina som fick gå. Landskapet hade nu ändrat karaktär och allt mer gräs fanns nu runt omkring den lilla bäcken som de följde, men fortfarande var det nästan alldeles platt.

När de stannade nästa gång kastade sig Riitta återigen över målarsakerna och slängde tyglar till Filippa. Filippa såg faktiskt ganska sur ut den här gången men sa inget.

Nu målade Riitta hästen som en mörk skimmel med apelpkastade fläckar, men hon kunde inte stanna där utan bakom hästen tornade en hel hästflock upp sig. Hon hade ritat åtta hästar till, två gulblacker, en vit, två bruna, två grå, en svart och satt just och funderade i vilken färg hon skulle rita den sista hästen. Hon hade bestämt att det totalt skulle bli tio hästar. Den nionde hästen fick nog bli en rödfux.

Filippa kom fram till henne och dängde ner tyglarna till henne i knäet. Nu får du passa hästarna, du bara sitter och målar hela tiden. Jag kan också behöva få lite vila sa hon, traskade iväg och lämnade Forysta och Rappe kvar hos Riitta.

Riitta hade ingen lust att avsluta sin målning och hade svårt att koncentrera sig på hästarna utan kände hur det pirrade i henne i att få avsluta teckningen. Men hon tog hästarna bort från platsen hon suttit och lämnade alla målargrejorna så att de inte skulle bli nertrampade. Hon kunde väl åtminstone ha fått avsluta teckningen.

Bosse hade känt sig rastlös hela dagen sedan han mött katten på morgonen. Dagen kändes speciell och hästen de skymtat var det något särskilt med. Den märkliga färgen som hade skiftat var också underlig.

En bit bort från bäcken var marken torrare, mer dammig och växtlighet sparsam. Bakom en kulle kunde han se att de yrde lite damm i luften. Undrar om det blåser någon vind som får den lätta sanden att yra, tänkte han. Då plötsligt kastade sig en hel flock av hästar över krönet. Hästarna dansade runt framför dem i tvära kast med den svarte hästen i täten och nio andra hästar tätt efter. Det var två gulblacka, en vit, två bruna, två grå, en svart och en rödfux. Flocken gjorde nästan som en uppvisning framför dem, där alla snabbt vände om som vid ett givet tecken, för att därefter kasta sig åt ett annat håll. Den svarta hästen i täten, var glänsande svart. Men han skiftade i färg, från glänsande svart till en häst med rött och guldglänsande man, i nästa vändning blev kroppen gråfärgad så när som på benen och huvudet medan manen skimrade till i silvriga färger. När han hamnade i skuggan av de andra verkade han vara en mörk apelpkastad skimmel.

Riitta bara gapade och undrade om hon hade blivit galen. Hon vågade inte ens berätta för de andra vad som hade hänt, hon kanske var galen som trodde att hennes målade hade något med hästarnas färger att göra. Det var ju inte logiskt som Lina skulle ha påpekat så noggsamt. Bäst att inget säga.

Göran tittade en lång stund på hästflocken medan han funderade. Tänk om de skulle kunna fånga hästarna. Det skulle nog kunna gå och i så fall vilken triumf att komma fram med en hel flock, visserligen liten men ändå. Då var det ingen som skulle säga något om allt det andra som hade hänt. Tvärtom, de skulle prata om hans bravur under hela vintern.

Han vände sig till de andra, ”vi ska försöka fånga hästarna och då vill jag att ni lyssnar på mig först. Arne du får stanna här och hålla packhästarna”.

Packhästarna verkade inte ha något emot att få stå en stund extra, idag hade de ju fått bära Alfgjöfs alla saker också, men som tur var minskade i alla fall matförrådet raskt. Varmt var det ju också, så de passade på att slurpa i sig lite extra vatten medan alla andra hästar blev sadlade.

”Vi ska försöka omringa flocken, vi sprider ut oss så vi kan komma runt dem”, sa Göran. ”Om någon bryter sig ut måste vi tvärställa våra hästar och täppa till luckan. När det går och hästarna har lugnat sig något ska vi försöka hålla dem samlade och i skritt. Sen försöker vi driva dem lugnt och försiktigt hit tillbaka till bäcken”.

De red iväg och Lina på Adilla stannade en bit från bäcken, medan de andra spred ut sig i en vid cirkel runt omkring flocken. Längst bort satt Göran på Lettir och började mana flocken mot bäcken ”Happ, happ” ropade han och flocken började röra sig.

Men efter att ha gått en bit i riktningen mot bäcken började några hästar, de två gulblacka och rödfuxen att försöka bryta sig ut intill Stig och Stemma. Stig och Stemma kastade sig snabbt

åt sidan och täppte till. De fick fortsätta på detta sätt ett antal gånger till, kasta hästarna än åt ena sidan än åt andra sidan för att snabbt täppa till ett nytt hål. Det här var häftigt och de kände sig som cowboys, där de i galopp tvärvände hit och dit. Så småningom lugnade flocken ner sig och det gick att bryta utbrytningsförsöken i trav eller t o m i långsam skritt. Till sist stod hästarna med sänkt huvud och tittade under lugg på ryttarna, som för att fundera ut var bästa stället till flykt kunde vara. Den blanksvarte såg en lucka mellan Filippa på Forysta och Riitta på Rappe där han gjorde ett försök.

Men då gjorde Stig något märkligt som han inte ens själv kunde förklara efteråt. Han hoppade av Stemma och tog upp flöjten och började spela. Den blanksvarte hejdade sig och vände sig om och tittade på Stig. Alldeles stilla stod han med nosen högt och vädrade i luften. Så vände han tvärtom och ställde sig en bit framför Stig och lyssnade. Nu såg de att hans päls var precis kolsvart och blank men att den antog olika färger beroende på var den befann sig. Bredvid Stemma fick den en lätt rödaktig ton i det svarta. Vilken vacker häst.

Bosse kände att han hade ett särskilt förhållande till hästen och närmade sig honom. Han la en hand på manken och strök honom med insidan av handen längs halsen. Hästen verkade tycka att det var helt okej och böjde sig fram och puffade till Bosse lätt i magen. Men när Stig försökte klappa honom höll han sig hela tiden på en meters avstånd.

De drev försiktigt flocken till bäcken och lät dem dricka. Göran gick raskt tillbaka till packhästarna och plockade åt sig Alfgjöfs utstyr. Han ville pröva den där trollhästen, den var ju magisk i sina rörelser, så han skulle göra ett försök att rida den. Bosse stod och klappade hästen försiktigt och Göran kunde hur lätt som helst lägga upp sadeln och tränsa honom. När de andra däremot kom fram för att titta lite närmare på den fantastiska hästen, backade han alltid utom räckhåll. Det var bara Bosse och Göran som fick komma honom nära.

”Han ska heta Gandur”, sa Göran, ”han är ju som en riktig trollhäst. Lina du får ta Lettir och även packhästarna så ska jag försöka rida den här. Arne du kan väl sitta upp också”.

Lina blev alldeles stum och fullständigt nervös. Hur skulle hon klara det, men det var ju bara att försöka. Lettir var en mycket vildare häst än Adilla och dessutom red ju Göran som en gud. Och packhästar också!

De satt upp och förvånansvärt nog gick det riktigt bra, upptäckte Lina. Hon kände sig mäktigt stolt där hon red bakom Göran med två hästar vid sin sida. Göran red längst framme och kände sig som en kung där han red. Framför honom låg hela fjällvärlden öppen. De red ganska högt uppe på en gräshed, öknen hade nu försvunnit helt och hållet och bredvid strilade bäcken lugnt på en grusbädd. Längre bort bredde fjällen ut sig i en kaskad av färger; svart, grått, rött, gult och ibland även i grönt. Som ledare för hela flocken och de sex andra ryttarna kände han sig oövervinnelig. Då och då for en ljungpipare upp med ett ödsligt pipande men annars var det ganska tyst, bara vindens ljud i örnen.

På kvällen kom de fram till en liten mjuk dal med kraftigt grönt gräs som var omgiven av ofruktbar öken. I den lilla dalen stannade vattnet upp som i en liten damm. Här stannade de för natten och Göran vågade släppa hästarna med det goda betet och de torra magra marker runt omkring. Även om det hade sett annorlunda ut hade de inte kunna göra så mycket för att stängsla inne flocken. De hade ju inga sådana hjälpmedel med sig. Nu orkade de inte heller stå på vakt hela natten utan flocken fick klara sig helt själv.

Här tillbringade de natten, slog upp sina tält och åt den sista fårfiolen som fanns med. Nu var det inte alls så gott att äta fårfiol längre, det började bli ganska tjatigt trots att Lina hade hittat lite timjan att krydda köttet med. Imorgon skulle det bli en mager dag, men bröd fanns i alla fall kvar. Vatten kunde de ju alltid dricka från någon bäck.

Men innan maten kunde de alla doppa sig i den iskalla bäcken. Det blev inte precis någon simtur, men vattendjupet räckte i alla fall till att doppa sig i. Så kallt som vattnet var kände ingen av dem heller för någon längre stunds badande. Fräscha och pigga kände de sig i alla fall av att sköljt av sig allt resdamm, särskilt efter natten på Steingrarheida. Den natten då de knappt hade sovit något alls. Även om det var kallt i vattnet tyckte Lina att det var så skönt att riktigt skrubba av sig all smuts mellan tårna och alla andra ställen där dammet smugit sig in. I hårbotten fanns fullt med grus, för att inte tala om damm, ja ända in i näsgångarna hade dammet trängt in. Så efter att ha tvättat sig ordentligt kände sig Lina som en helt annan människa. Så skönt att det fanns schampo i hennes necessär.

När de hade ätit satt de och tittade på stjärnorna en lång stund. Arne var inte lika talför som han varit tidigare, men verkade att ha piggat på sig ganska bra.

”Visst är det magi i luften här”, sa Stig.

”Ja, tänk Gandur såg precis ut som hästen du hade ritat hemma”, sa Lina. ”Är inte det konstigt?”

”Vet ni att jag hade målat alla hästarna innan de dök upp”, sa Riitta andlöst och vågade knappt andas medan hon undrade vad de andra skulle svara.

Hon slängde fram blocket med teckningarna, men var inte ens säker på att de andra hört henne för så tyst och snabbt som hon hade sagt sin lilla korta mening.

Stig bläddrade tyst igenom blocket och sa, ”jag vet inte vad som flög i mig, men jag var bara tvungen att spela för den där hästen”.

Bosse la till, ”jag visste att han inte skulle vara rädd för mig, som för er andra utom Göran då förstås. Det var som om jag kände honom redan från början”.

Filippa satt alldeles tyst och såg ganska moloken ut. ”Jag tycker ni är så duktiga på alla möjliga sätt”, sa Filippa, ”men jag har inga magiska egenskaper som ni. Stig du spelar, Riitta målar, Bosse verkar ha en särskild blick för djuren, Arne är ju en ordkonstnär när han inte är så tyst och du Göran du är ju en kentaur på häst”. Hon tittade drömmande på Göran när hon sa det.

”Men jag då?”, sa Lina och såg lite ledsen ut också.

”Du är ju alltid så logisk och duktig på matte och att ordna allt sa”, Filippa med en suck.

Göran tittade på Filippa med en varm glimt i ögat och sa, ”Du är ju chefen i gruppen. Du verkar ju alltid veta hur du ska göra för att alla ska må gott”, sa han och vågade blinka till lite åt henne. Filippa kände sig alldeles het och på en gång flög de dystra tankarna bort.

”Jag tror att vi har nytta av varandras egenskaper, men skulle ha ganska svårt att klara oss utan varandra”, sa Göran. ”Vet ni att det finns en gammal saga om när sju troll hjälpte varandra att få tag på drakguld, vill ni höra”?

”Det var en gång för länge sedan, långt innan människorna fanns på jorden. Mitt i den djupaste skogen fanns ett mäktigt berg. Berget reste sig lodrätt upp flera hundra meter, precis som ett torn och under det tornet bodde en stor drake. Ibland såg man att det rök och pös högst uppe från tornet, precis som från en skorsten, och då visste man att draken var hemma. Då och då kunde man också se en liten eldslåga, ja då var det draken som hade ätit något olämpligt så att det brann ända ner i hans mage och hela vägen upp i halsen.”

”Han hade väl fått sur mage”, sa Göran och flinade, ”på den tiden fanns ju ingen samarin eller också hade han inte kollat på TV-reklamen vilka produkter man ska använda.” Han skrattade rakt ut i mörkret när han tänkte på hur en drake skulle se ut framför en TV-apparat.

Han kände sig verkligen i sitt esse idag, allt hade gått så himla bra och i den lilla dalen betade ju tio nya hästar med Gandur i spetsen.

”När det brann på det där sättet fick han ge sig ner till en liten sjö i närheten och ni må tro att det gick åt mycket vatten för att släcka den branden. Så sjön sjönk nästan en halvmeter varje gång han hade magont, så det var nog tur att det inte var så ofta. Annars låg draken mest hemma hela dagen i sitt grottbö och vaktade sin gulds katt. Det var kistor med guld och lösa guldtackor. I kistorna låg droppar av guld, armringar av guld och tjocka länkar av guld. Det var många som ville få tag i hans katt.”

”Den bästa svärds mannen hade försökt men hans svärd hade smält ner till en krokig spik istället, när draken skickade ut en liten eldslåga.”

”Den bästa riddaren hade kommit men hans häst hade blivit så rädd då draken bara lät minsta lilla glöddloppa falla ner på svansen. Så han kastade av sin ryttare och galopperade iväg så det rök om det, med en brinnande svans efter sig.”

”Den vackraste prinsessan hade försökt beveka honom men hennes hy hade skrumpnat när draken råkade andas på henne och sen var hon ju inte så vacker längre utan såg ut som en gammal kärring istället.”

”Den bästa musikern spelade ett vackert stycke för draken, men draken suckade djupt och ett rökmoln steg upp och brände håll på musikerns öra och sedan kunde han inte höra sin egen melodi, så melodin försvann snart i ett brus.”

”Den starkaste mannen började lyfta draken och det gick bra först, men sedan råkade draken sätta en liten klo på mannens tå, som nära nog blev krossad och så sprang han därifrån skrikande hoppande på ett ben.”

”Den snabbaste löparen sprang runt, runt draken för att göra honom yr, men då lyckades draken lägga ut sin svans så att löparen stöp på näsan.”

”Inte ens den klokaste mannen, eller var det kanske klokaste kvinnan”, la Göran till och glittrade med ögonen mot Filippa, ”kunde klara av draken. Den klokaste personen prövade att ställa den ena svåra gåtan efter den andra till draken. Till sist blev draken så trött att han

somnade och lutade hela sin tunga kropp över den kloke personen och det tog honom flera dagar att gräva sig ut under drakkroppen. ”

”Nej ingen hade lyckats.”

”Men längst inne i den största skogen, som var så djup att man måste gå i den i sju dagar för att komma längst in i den och sju dagar för att komma ut igen. I skogen som var så gammal att den funnits sedan tidernas begynnelse. Där träden hade rasat och blivit liggande överväxta av mossor och ris och där högstubbarna bildade avbrutna stammar med håligheter. Där de unga träden kom klättrande i långa rader på kropparna av de döda träden. Där mossan var så tjock att ingen hörde när man kom. Den skogen som var så mörk så att man inte visste om det man såg verkligen fanns eller bara var en synvilla. Där bodde trollen.”

Göran hejdade sig och sa. ”Jag har alltid undrat hur en sådan skog ser ut, vi har ju knappt någon skog alls på Island och ingen som ser ut så där i alla fall. Har ni varit i en sådan skog?”

Lina som hade varit ute på en massa ställen med pappa berättade att det var inte så många skogar som såg ut så där även om de inte var så djupa som i sagan precis. ”Du får komma med och titta om du kommer till Sverige någon gång” sa hon.

”I den skogen bodde sju troll i en stor bergasal. En kväll var de samlade och dryftade historien med draken och skatten. Sex av trollen sa, men det är ju omöjligt att klara honom även om man så är den duktigaste i hela världen. Det är ett omöjligt uppdrag att lura av honom skatten.”

”Men då sa Gammeltrollet, jag vet hur vi ska överlista honom. De andra trollen tittade på honom och sa, men vi är ju inte allra bäst på något. Nej, men ni är ganska bra och det kommer att räcka, sa han och såg finurlig ut.”

”Nästa dag begav sig de sju trollen av mot tornet där draken bodde.”

”Först började trollet Lurer spela en vaggvisa på sitt horn. Kanske det inte var den vackraste visan man hört, men det dröjde inte länge innan draken sjönk ihop och tittade med goda ögon på Lurer.”

”Sedan vågade Matglader sig fram till draken, nu när han var sömnig, och serverade en massa godsaker. Det var klibbiga karameller, söta karameller, salta karameller, prickiga karameller och många andra.”

Göran blev alldeles sugen på godis när han berättade detta. När han kom tillbaka till civilisationen skulle han köpa en hel påse godis och bara smälla i sig.

”Det var kanske inte de godaste karamellerna men de var bland de klibbigaste så att draken inte kunde öppna munnen och frusta ut en massa eld.”

”Därefter spände Måler upp en stor vit duk framför draken och började måla. Han målade blommor och blad som gjorde draken på gott mod. Det var kanske inte den bästa målningen men den var stor och dolde vad de andra gjorde.”

”Då tog Patron och sköt med sin pilbåge och fäste linan i pilen. Han kanske inte var den bästa skytten, men de räckte för att linan skulle flyga över tornet och ner på andra sidan. Måler och Lurer tog tag i linan på andra sidan och så kunde linan sträckas.”

”På den spända linan klättrade sedan Vågman högst upp i tornet och halade sig sedan ner till skatten där han fäste linan kring alla kistor, armringar och packar av guldtackor. Han kanske inte var den bästa balanskonstnären men linan var tjock och stadig.”

”Och till sist kunde Gammeltrollet ta tag i linan och dra ut skatten från drakboet, medan draken tog sin tupplur. Han var kanske inte det starkaste trollet men han fick hjälp av de andra trollen att dra och så kunde de sju trollen hala hem hela skatten.”

”Och sedan levde de lyckliga i alla sina dar.”

”Vi kanske är som sju troll med olika egenskaper”, sa Arne. ”Vi är ju i alla fall inte fullvuxna än och inte heller några trollungar”, la han till och fnissade lite grann. Han tänkte på när hans mamma brukade kalla honom ”Min älskade lilla trollunge”.

De andra tittade med glada ögon på Arne, för nu kände de igen honom och tyckte det var härligt när han började kommentera alla ord.

Arne satt länge och funderade på vad han egentligen hade sagt och började tänka på hur olika de alla var. Riitta som bara satt och målade hela tiden, Göran verkade hela tiden vilja hålla på med något praktiskt och Stig deras musiker. Så härligt att han nynnade hela tiden, det lättade faktiskt när det hade varit så jobbigt. Birgitta som var så mån om att alla skulle ha det bra att hon ibland nästan glömde bort att tänka på sig själv. Det var väl egentligen Bosse och Lina som han hade svårast för. Bosse verkade alltid så drömmande och verkade inte hänga med i samtalen utan satt i sina egna tankar. Lina började han i alla fall förstå, hon analyserade allt som sades, lekte inte med orden som han gjorde utan försökte förstå allt. Hon skulle nog inte rusa in i något farligt äventyr och rida för häftigt som han hade gjort, utan att först ha tänkt igenom alla konsekvenser. Det kanske inte var så dumt att vara lite som Lina var ändå. Han skulle försöka lugna ner sig lite.

Inget mer blev sagt den kvällen, ingen ville förstöra den magiska stämningen med hela den öppna heden framför dem, bäcken som porlade förtroendeingivande, hästarna i flocken och den varma känslan de hade för varandra nu.

Nästa dag fortsatte de längs bäcken och allt gick lugnt till när de drev hästflocken framåt. Göran red främst med Lina och packhästarna bakom sig. Bakom dem kom den lösa hästflocken och sedan alla de andra ryttarna.

Långt borta försvann bäcken ner mot en sluttning och man kunde inte se vart den försvann. Nu kände Göran igen sig, de var på väg mot Hästarnas dal. Han hade ridit till Hästarnas dal från nästan samma håll som nu, men stött på bäcken lite längre bort. Nu var de snart inne på den rätta vägen och det var bara en dagsritt fram till Laugardal. Så skönt.

Vägen ner skulle vara besvärlig med stenskravel och smala stigar där hästarna bara kunde gå en och en på en lång rad. Det var nog bäst att han bytte med Lina och tog packhästarna då, men nu kände han sig så trygg på Gandur så nu skulle det säkert gå bra.

Heden låg jämn och slät, med ett lätt silverskimmer över sig, färgade av de korta gräsvippor som vajade i vinden. Det gick som vågor i gräset, med mörkare och vitare silvervågor, när vinden drog fram och böjde strån och vippor.

Han måste bara pröva Gandur lite mer innan de kom ner. Han vände sig om och ropade till Lina, ”Nu tar vi lite galopp”.

Lina hann nästan inte samla sig och protestera. Kanske det var lika bra det för detta hade hon aldrig gått med på. Men när de väl satte igång gick det faktiskt riktigt bra. Lettir hade en mjuk och fin galopp som gjorde att man gungade lätt fram och tillbaka och packhästarna föll in i en galopp som precis var avpassad till Lettirs steglängd. Här fanns heller inga buskar som packhästarna måste väja för utan de kunde hålla ett jämnt tempo.

Tänk här red hon med tyglarna i en hand i galopp med två handhästar. Hon kände sig hög.

Göran vände sig om och såg att allt gick bra för Lina. Sedan skänklade han till Gandur i en snabbare galopp men höll nästan samtidigt in honom kraftigt i steget. Gandur gick i pass. Gandur flög fram i riktigt pass.

Det var de han hade vetat, det var en gudarnas häst.

De dundrade fram efter heden och han ville jubla.

De passade. De passade.

Gandur var en magisk häst. Tänk om han kunde köpa hästen när han kom fram. Det var hans häst. Efter ett par hundra meter tröttnade Gandur och Göran tog ner honom först i galopp, såg efter att de andra hästarna inte rusade förbi, saktade av till trav och till sist i skritt.

När de kom fram till bergspasset stannade han och hoppade av. Nu tog han packhästarna från Lina och de ledde alla hästarna på en lång rad längs stigen. Hela vägen ned för grusbranten, gick både Göran och Lina med ett leende på läpparna och drömmande ögon.

5. I isens våld

Så somnade de lugnt. I dalen, som med sin grönska och sina vänliga, inramande berg gav dem en känsla - att äntligen kunde de vara trygga. Uppe på topparna vilade jöklarna som glassar i sina bergsstrutar. Längst nere i dalbotten porlade den lilla fjällbäcken fram en lugnande och harmonisk melodi och sovsäckarna var precis lagom varma. I dalbotten betade hästflocken, medan några av hästarna hade lagt sig ner i gröngräset för att vila. Tragedin med Alfgjöf började tona bort.

Bosse somnade in lugnt, men vaknade till så småningom på natten med ett medvetande av att han hade varit kall och frusen en längre stund. Kanske det inte var så konstigt att han vaknade lättast av alla, hans sovsäck var ju allra tunnast. En lång stund hade han försökt att hålla vakenheten borta genom att kura ihop sig till en liten ärtä och krypa ner i sovsäcken så att inte ens nästippen stack ut. Men nu gick det inte längre, han hade händerna och armarna mellan benen för att hålla sig så varm som möjligt. Men det var inte bara kylan, den varma trygga känslan var borta också.

Han vaknade till mer och mer och stack upp huvudet ur sovsäcken, gläntade på tältdörren och såg ut över dalen. Himlen var inte längre klar, utan en kall fuktig dimma hade smugit sig ned från höjderna och jöklarna. Hästarna frustade oroligt, stampade och fnös. Någon häst dansade runt i några nervösa galoppsteg innan den lugnade sig och tryckte sig tätare till de andra i flocken. Ett utdraget ödsligt skri hördes och alla hästarna spände öronen och några gnäggade. Särskilt de främmande hästarna föreföll oroliga och dansade nu runt allt mer.

Bosse tyckte att det var lika bra att han gick ner till hästarna, han var ju redan vaken. Han hoppade raskt i byxorna och drog en tröja över huvudet och hoppade ut på en fot med skorna i handen. Det var kallt och vått i gräset. Då hörde han skriet igen, som skälvde genom hans och hästarnas kropp. Raskt gick han ner till de närmaste hästarna, han tog tag i manen på en ljus fux, en av de främmande hästarna, och strök den försiktigt längs manken för att göra den lugn. Hästen ryggade undan för honom, men dansade runt ett varv och kom tillbaka igen. Han var alldeles svettig på manken fast det var så kallt ute. Hästen trippade omkring i små steg och Bosse försökte prata lugnande till honom. Snart var en av de andra främmande hästarna kring honom och ville också ha en klapp, en gulblack. Den hästen tittade på honom med sina svarta ögon som höll hans blick länge, med en särskild känsla, speciellt som månen just då snabbt glimtade till och gav extra glans åt de mörka hästögonen. Men genast drog molnen sig samman igen.

De oroliga hästarna dansade runt och de höll sig närmare och närmare varandra, ibland nafsade en häst åt någon annan när de kom för nära eller reste sig på bakbenen och knuffade undan varandra. De frustades och något enstaka gnägg hördes. Mitt i allt detta stod Bosse och blev puffad och knuffad hit och dit. Nu började han faktiskt bli lite orolig för att han skulle bli knuffad av de nervösa hästarna, ramla och kanske bli nertrampad. Detta också eftersom marken inte längre var så slät. Han var inte längre på den mjuka och jämna gräsytan. Här var det stenigt och kantigt och han koncentrerade sig på att sätta fötterna rätt, så att han inte skulle ramla.

Han måste ha kommit bort från tältplatsen och nu borde han väcka de andra. De här klarade han inte ut själv. Men han visste inte längre åt vilket håll som han borde gå för att komma

tillbaka och hästarna trängdes tätt intill honom. Alldeles intill honom gick den gulblacka hästen och puffade försiktigt till honom med nosen, som för att säga – jag är med dig.

Ljudet ändrade sig och blev dovare och tätare. Ljuden och lukterna från hästarna trängde sig på honom. På något sätt kände han sig ändå lugnad av att ha hela flocken omkring sig. Den var också mer dämpad nu och rörde sig mer målmedvetet åt ett och samma håll, tätt, tätt samman.

En dov och mjuk ton hördes, kanske nära eller långt borta, det var omöjligt att säga. Så stötte han samman med en vass stenvägg och inte en mjuk hästkropp. Han trevade med armarna framför sig och åt sidorna. Då kände han att det var en vägg på ena sidan och när en stråle av dunkelt skymningsljus lyste upp, såg han att han var nere i en tunnel med ett litet hål i taket. Det såg ut som han rörde sig inunder lavatäcket i en grotta.

Bredvid honom gick den gulblacka hästen och nu när det fanns lite svagt morgondis nere i grottan såg han att det var Alfgjöf. Alfgjöf! Med en gång vaknade han upp och tänkte det är ju en omöjlighet, han är ju död. Det måste vara någon som bara är väldigt lik honom. Men han började titta närmare på hästen och granskade noggrant hela kroppen. Vid nacken såg han en svag mörk svullen rand och vänster framben hölls upp lite stelt när hästen rörde sig framåt. Det måste vara Alfgjöf!

Alfgjöf vände sina ögon mot honom och tittade honom längre rakt in i ögonen. Det måste vara så – men då var han ju en trollhäst. Han började granska den främmande flocken närmare och kunde se att flera av hästarna hade märken på olika ställen. Kunde hela flocken vara en trollflock? Sådana hade ju Göran berättat om. Nu borde han verkligen ta sig här ifrån. Men i den smala grottan blev han knuffad i ryggen av en häst bakifrån och kunde bara fortsätta framåt. Alfgjöf strök den lena mulen lugnande längs hans arm. Han kunde inte förmå sig att lämna Alfgjöf.

Den dova mjuka tonen hade djupnat och blivit till en svag melodi, där en tung rytm bar fram musiken hela tiden. Rytmen var precis i samklang med hästarnas skritt och han kände hur han trampade fram tillsammans med dem medan rytmen fyllde hans själ. Tankarna och känslorna for iväg. Alfgjöf som hade varit en sån vacker häst med så mycket liv i sig, som hade dansat runt och bara velat leka och busa ända tills hon hade hört skriet och blivit vettskrämd. Ju mer han tänkte på det desto mer åkte känslorna hiss ner i en lilasvart skriande sorg. Varför Alfgjöf, en så ung häst, som ju var så lovande? Musiken blev gällare och vassare och rytmen ökade medan han och hästarna vandrade vidare i lavatunneln. Till musiken blandade sig det ödsliga skriet de hade hört några gånger. Det sögs sig in i honom och trängde in i musklerna och ända in i skelettet och finns hans kropp att känna en skärande smärta och ångest.

En lång stund gick han med de starka känslorna inom sig, men sedan ändrade musiken karaktär, den blev monoton, tung och långsam. De tunga rytmerna åt sig in i hans blod och allt kändes svart, tomt och meningslöst. Han började fundera på vad det var för mening med att födas om man ändå skulle dö. Han kunde lika gärna fortsätta och vandra i grottan här, det var enklast så. Han fortsatte att gå med allt tyngre och svartare steg och märkte inte att de nu hade kommit ut ur grottan. De stod högst uppe på ett berg alldeles framför en jökel.

Där fanns också en kvinna i skimrande vit dräkt med en dragning av blågrågrönt. En isande färg som hade lite av havets grundton i sig. Bosse stod där och försjönk i de vita, blåa, gråa, grågröna och svarta färgerna och kände musiken tränga ända in i själen, som blev allt svartare

och svartare. Medan kvinnan spelade kände han att hans hjärta långsamt blev allt kallare och kallare, men han hade inte kraft att göra något. En jublade tung suck kröp runt hans kropp och kände sig alltmer innesluten i en bubbla utan förmåga att ta något eget initiativ för att komma loss.

I dalen hade nu gryningsljuset letat sig ner till tältet och de mörka dimmorna hade lättat. Nu lyste solen igen över dalen, först svagt men sedan allt starkare. Snart såg åter dalen inbjudande ut, med sitt gröna gräs, den porlande bäcken och de svarta bergen med sina jökelstrutar. Men hästflocken var borta, bara en häst stod kvar. Det var Gandur som tittade på de två tälten.

Snart började solen att bränna på tälttaken och man hörde små stönanden inifrån tälten, när någon började vakna till av den varma solen, men helst ville sova vidare. Till slut sa det ritsch, när blixtlåset drogs ned och Göran tittade ut.

Han hajade till och blev klarvaken på en gång. Var är flocken? Han skulle säkert se dem när han hade klivit ur tältet. Snabbt satte han på sig kläderna. Men i den stilla klara luften var hela dalen tom så när på som på Gandur.

Hade alla hästarna rymt från dalen? Oj, vilket jobb det skulle bli, han började bli lite orolig hur det här skulle fixa sig. Det ena efter det andra hade hänt på den här turen och han kände att han inte riktigt pallade med det här, att hela tiden ta ansvar för de andra. Hjälp, men så kunde han inte tänka nu, utan nu måste han väcka de andra och fixa lite frukost först och sedan leta efter hästflocken.

Hans skakade tälten och sa, ”Hallå det är dags att stiga upp, vi har problem att lösa”.

Han fixade frukost, tur att packningen inte befann sig på hästarna utan var avplockade när hästflocken drog iväg. Medan Göran fixade frukost klev de ut, en efter en. Stig nästan skuttade ut ur tältet och verkade vara riktigt pigg och glad, det verkade nästan som om han såg den bortsprungna flocken som ett riktigt äventyr. Han tittade sig ivrigt om och gick fram till Göran.

”Hjälp till och fixa mackor så ska jag kolla lite”, sa Göran kortfattat.

Filippa fanns snart på plats och snart hade de gjort i ordning flera smörgåsar, eller rättare sagt tagit fram de bröd som ännu fanns kvar i packningen. Vatten fanns ju att hämta i fjällbäcken intill. Lina och Riitta var också snart där och de började äta de torftiga smörgåsarna utan pålägg, medan de tittade sig runt omkring. Arne kröp ur tältet och reste sig under stort stönande, han såg minst ut som en sjuttioårig gubbe. Fortfarande verkade han lite tungsint och ovanligt tyst, men han rörde sig trots allt betydligt bättre än den första dagen efter olyckan.

Men någon Bosse kröp aldrig ut från tälten. De tittade in i tältet där han legat och såg att sovsäcken och alla hans saker fanns där, men inga kläder eller skor. Han måste redan vara ute. Göran kom tillbaka.

”De har gått ned längs bäcken, man ser spåren i daggen”, sa han när han kom tillbaka.

”Bosse är borta”, sa Filippa, ”kan han ha gått med flocken”?

Göran, tittade bortåt och funderade, ja kanske var det så, men varför hade de gett sig av? ”Kanske”, sa han långsamt. ”Det är nog lika bra att vi skyndar oss efter medan vi fortfarande kan se spåren i gräset”.

De slängde i sig återstoden av mackorna, rafsade samman tältet och de andra sakerna så att inget skulle bli förstört när de var borta. Tränsen tog de däremot med sig, så att de skulle leda hästarna tillbaka. Under tiden hade Gandur stått en bit vid sidan om och tittat på dem, medan han då och då nafsade åt sig några grässtrån. Men han verkade för nervös för att kunna äta ordentligt. När de äntligen gav sig av var det som om hästen drog en djup suck av lättnad, äntligen skulle de ge sig av.

Spåren ledde ut ur den grönskande dalen, ut mot lavafältet. När de nådde lavafältet var det naturligtvis helt omöjligt att förstå var hästarna hade tagit vägen. Gandur verkade inte vilja fortsätta längs stigen, annars kunde man förväntat sig att flocken borde ha tagit den vägen.

Göran stirrade villrådigt ut över landskapet, vad skulle han nu göra. De andra blickade oroligt på honom och han kände stressen av att de andra väntade sig att han skulle ha ett färdigt svar. Nu kunde han inte dröja längre, det var nog bäst att följa stigen i alla fall, det var ju bättre än att stå här. Något måste de ju göra. Troligast var ju att hästarna förr eller senare letade sig ner till Grasvollen där betet var frodigt och fint, där fanns ju antagligen pappa också, eller i alla fall några andra.

Han var less på att vara den som skulle ta hand om allt nu. Bosse borde ju också finnas med flocken. Men tänk om det ändå var en sådan trollflock som han hört talas om ibland. Då kanske de andra hästarna hade blivit medlockande, sånt kunde ju hända. Att Bosse hade följt med var kanske inte så konstigt, han verkade ju ha en alldeles speciell känsla för djur. Men det verkade ju så löjligt nu i det bjärta solljuset, så allra bäst var naturligtvis att fortsätta till Grasvollen. De skulle ju kunna spana efter flocken med helikopter när de hade larmat och då skulle de säkert också hitta Bosse.

Filippa stötte honom försiktigt i armen, ”titta på Gandur”, sa hon.

Göran vaknade upp och såg att hästen traskade fram och tillbaka över lavafältet i stora egna volter och ivrigt tittade på dem för varje slag han gjorde. Hade det varit inne i en riktig volt hade det varit en snygg löslongering. Han vände och gjorde en volt tillbaka med vacker hållning, stannade med absolut uppmärksamhet och tittade rakt på Göran.

Göran gjorde en rörelse med armen åt höger och Gandur skrittade genast iväg åt det hållet. Göran markerade stopp med handen och hästen tvärstannade med öronen spetsade åt hans håll. Vilken häst! Hade det inte varit för den stora pressen med Bosse och flocken som var borta skulle han ha kunnat hålla på hur länge som helst på detta sätt.

Kunde det vara så att Gandur var en trollhäst, med särskilda egenskaper? Så började han komma ihåg alla barndomens sagor. Sagor om is- och lavagrottor som skulle finnas överallt på Island och förbinda de olika höga bergen med varandra. Kunde hästarna ha gått ner i en sådan? Kanske om älv- eller isdrottningen lockat på dem och om det inte var några riktiga hästar i den främmande flocken. Ja, då skulle de ha kunnat få makten över deras hästar. Plötsligt fick han för sig att han måste finna grottan, för då skulle allt lösa sig.

”Vi ska leta efter Grottan”, sa han.

De andra stirrade på honom och undrade om han blivit galen.

”Jag tror att hästarna har gått ner i en grotta här under lavafältet. Kom så letar vi.”

Han gick ut på lavafältet och började dirigera Gandur i olika riktningar med sina handrörelser. Gandur gick i ett mellanting mellan skritt och trav och sökte sig med nosen ner mot backen, nästan så han såg mer ut som en spårande hund än en häst. Manen kastade sig ned över hans ögon så att huvudet nästan såg ut som en tjock rävsvars. Men hela tiden höll han koll på vilka gester Göran gjorde, för att se åt vilket håll han skulle gå.

När de letat en tid började Göran inse att det här var hopplöst, lavafältet var stort och de kunde inte kolla varenda sänka. Man skulle behöva bättre översikt. Men här var ju alldeles platt, förutom bergen runt omkring, men de låg ju i alla fall alldeles för långt bort. De enda lite högre här var ju Gandur. Ja, just det, han borde sätta sig upp på Gandur så skulle han få lite bättre överblick.

Han visslade på Gandur som genast kom springande till honom. De andra hjälpte honom upp på hästen och han satte sig tillrätta. Utan stigbyglar, sadlar, träns eller tyglar satt han barbacka och styrde honom med att använda kroppstygden för att vända åt olika håll. Han tyngde över lite mot vänster sida och riktade blicken dit han ville att Gandur skulle gå och genast var Gandur med på noterna. Det var lättare nu, men det fanns alldeles för många stelnade lavabubblor för att man skulle kunna se ner i alla sänkor. Han borde komma ännu högre upp.

Försiktigt lyfte han upp ett ben på Gandurs rygg och lutande knäet mot pälsen och stödde sig på händerna, medan Gandur försiktigt skrittade runt. Nej, skorna var i vägen. Han gled ner igen, sparkade av sig skorna och försökte på nytt. Nu gick det lättare, han kom upp på knä och försiktigt lirkade han upp nästa fot och så stod han på Gandurs rygg, lite längre bak på hästens rumpa där ryggen är bredare. Platsen som katterna älskar att ligga på när de ska värma sig på hästryggen. Efter ett tag började det kännas lite vanare och han sträckte på sig och började titta sig runt omkring.

Där borta, nästan i mitten av lavafältet verkade det ha varit en virvel i lavagröten när den hade stelnat. Det såg ut ungefär som virvlarna i en fors, kanske kunde det finnas en grottöppning där? Han styrde Gandur åt de hållet genom att med fötterna toucha honom lite lätt på ena sidan. Genast vände Gandur åt de hållet och när han kom närmare såg han att det såg ut som en grotta längst ner i stenvirveln.

”Jag tror att jag har hittat den”, jublade han.

De andra som hade börjat se trötta och molokna skyndade sig fram och genast såg alla lite piggare ut. De letade sig ner i botten och när de väl var där såg de att det var en riktig grotta.

Filippa skyndade sig ner och ropade, ”Bosses ena sko ligger här”.

Så glada de blev. Men grottan var inte så djup, utan längst inne hade en del av taket ramlat ned och de gick inte att komma vidare. De satte sig ner och funderade hur de skulle göra. Nu förstod de att både Bosse och hästarna inte bara hade vandrat sin väg utan att de hade blivit tagna av något mystiskt väsen.

Det var stekhet ute och de hade letat efter Bosse och flocken i timmar och bara kommit en bit närmare någon lösning. Törstiga var de, för här ute på lavafältet fanns inget vatten. Det som nyss hade verkat så triumferande när de hittade grottöppningen hade ändats till modlöshet.

Lina tittade på stenhögen och funderade på hur de skulle kunna flytta undan alla stenarna. Längst ned i botten låg flera stora block, alldeles för tunga för att lyfta bort, sedan låg mängder av mindre stenar i olika format. Det skulle nog ta någon dag även om man var många och hjälptes åt och de stora stenarna skulle de i alla fall inte orka flytta.

Men att det kunde bli en sådan stenhög, allt såg ju ut att höra samman med taket i grottan. Här var nu istället ett stort hål i taket strax innanför grottöppningen. Om allt bara hade suttit samman på samma sätt som i taket då skulle det inte ha tagit någon plats alls. Hon började fundera om man kunde stapla dem på sådant sätt att de passade in i varandra, precis som en gammal inkamur. Den där stora stenen på botten och sedan den där lite kantiga biten mellan den och nästa stora sten. Kanske skulle man kunna göra ett försök i alla fall. Hon reste sig medan de andra tittade upp lite slött.

Hon baxade upp den kantiga biten och la den mellan de båda blocken. Hon ryggade tillbaka för plötsligt formade den delen av blocken en mur som med ett skarpt dån sjönk ner någon decimeter.

De andra reste sig plötsligt. Arne ropade till, ”titta det är tecken på stenarna! Vänta vad står det”, han började ljuda.

Men allt stod ju på isländska så det var inte helt lätt för Arne att förstå orden. Göran kom fram till dem och tittade, ”Is og kuld. Det kanske ska vara kuldi om man lägger till ett i. Det betyder is och kyla”.

De jublade och började genast att leta efter ett litet block där man kunde se ett litet a. När de satte dit den sjönk hela stenraden in i berget med ett dånande och skrapande läte. Det var nästan som att spela tetris på datorn. Nu när det väl hade förstått vad det handlade om, gick det snabbt. Lina letade ivrigt efter olika stenar som kunde passa in i varandra som geometriska figurer, medan Arne och Göran tolkade vad de kunde läsa på rad efter rad som sjönk in i berget. Riitta tog fram sitt ritpapper och skrev av raderna vart efter de framträdde. När alla de nedrasade stenarna var borta och tunneln låg öppen framför dem, läste Riitta upp vad hon skrivit ned medan Göran hjälpte henne med uttalet och Arne översatte till svenska.

*Is og kuldi
Eldur og hiti
Is slökkvar eldur
Eldur brædar is
Kuldi hemjar hiti
Hiti þiðnar kuldi
Hiti og kuldi eflar lif*

*Is och kyla
Eld och värme
Is släcker eld
Eld smälter is
Kyla dämpar värme
Värme tinar kyla
Värme och kyla främjar liv*

”Undrar vad det kan betyda?”, sa hon sedan.

”Det kan vi inte tänka på nu, vi måste fortsätta att leta efter Bosse och hästflocken”, sa Filippa.

De sökte sig inåt och visst funderade de när de gick, men de kunde inte förstå raderna de läst i stenen ändå. I grottan var det svalare och det var skönt att komma undan den stekande solen och kunna svalka sig med lite vatten. De var också hungriga men här fanns inget att dämpa hungern med.

De gick en lång stund innan de till slut kom till en öppning. Väl därute märkte de att de kommit högst upp på ett berg alldeles intill en jökel. Det hade hunnit bli natt ute och en alldeles stjärnklar himmel lyste ovanför dem, medan jökeln framför dem syntes som en mörk skugga. Och där framme stod Bosse.

Bosse var alldeles stel och verkade helt förfrusen. Omkring honom gick hästarna och nafsade i en och annan fjällblomma som de kunde finna. Nu kunde de också se att den främmande flockens hästar inte var riktigt tydliga, omkring hovarna strålade ett silversken som lämnade en svag månglans bakom sig. Deras egna hästar hade däremot ingen sådan månglans kring hovarna. Längre bort stod också en varelse som lystes upp inifrån, en blek kvinna i vita slöjor, med vitt hår, men med en inre färg av svart och grågrönt. Så vacker hon var. De stirrade alla på henne och blev nästan förtrollade av inte bara henne utan även den dova sorgsna musiken som omsvärmade dem. Det var nästan som om tunga suckar hördes i musiken. Suckar som fyllde ens blod med sorgsenhet och svårmod.

”Här kan vi inte stå”, skrek Lina, ”ser ni inte att hon trollbinder oss. Vi måste göra något annars har hon oss i sitt våld”.

”Ja, vet”, ropade Riitta och slet upp sina vattenfärger, som hon inte ens hade kunnat lämna när de gett sig av för att leta efter Bosse.

Framför isdrottningen fanns flera isblock.

”Hjälp mig”, sa Riitta, ”vi ska resa dem framför henne så hon inte ser vad vi gör när vi befriar Bosse. Sedan ska jag lura henne, sa hon och lät riktigt triumferande”.

Snabbt hade de rest blocken så att de bildade en mur, men redan innan detta var färdigt hade Riitta börjat måla direkt på isen. Hon doppade penseln i det kalla jökeltvattnet och sedan i målarpytsen. Hon målade genast hästar i olika former på blocken i en stor muralmålning på isväggen. Hästarna fick dunkla färger, precis som det var ute nu, men alla hade de den underliga månglansen kring sina hovar. De andra var fascinerade av hennes målning, men hon ropade till dem, ”stå inte här och häng befria Bosse istället”.

De lommade alla dit, lite molokna av att nästan ha glömt bort honom. Redan medan de gick dit märkte de att musiken avtog i styrka och att de kunde känna sig lite mer fria i tanken. Stig tog upp sin flöjt ur fickan och började spela en melodi som lät varm och glad med sprittande toner. Göran nynnande med och formade orden de hade läst i grottöppningen till att följa melodin.

Bosse kände i sin själ att det var några som ville honom väl, när han var nere i sin mest blåsvarta sorg. Han tittade upp och lyssnade efter musiken, den var god och glad och hans hjärta började tina. Men då skar några kalla grinande ljud, som från en elgitarr genom luften. De gjorde ont i honom, tonerna skar in i hjärtat rent fysiskt och han ville stanna kvar i sin svarta lugna sorg. Han ville inte vakna.

Riitta kom fram till dem, ”nu är teckningen klar”, sa hon sorgset, ”men jag önskar att jag kunde ta den med mig, för jag tror aldrig jag kan måla på det sättet igen”.

Hon gick fram till Bosse och la händer på hans axlar. ”Vi här är nu Bosse, du får inte överge oss. Du måste komma tillbaka.”

De andra slöt sig till henne, Filippa, Lina och Arne. Stig fortsatte att spela och Göran sjöng på isländska medan de andra nynnade med. Bosse tittade upp och gav ett sorgset leende till dem.

Riitta sa, ”Du måste komma med oss nu, det är du som måste gå till Bardi. Han väntar på dig. Han är levande och behöver dig, Alfgjöf och de andra trollhästarna lever i en annan värld nu. Du ser väl hur det strålar om deras fötter. De är inte riktiga! Följ med.” Hon både skrek och bönföll honom samtidigt.

Hela gruppen närmade sig Bardi medan de fortsatte att spela och sjunga. Bosse kunde med lite hjälp låta sina stela lämmar svinga sig upp på Bardi och de drog alla en suck av lättnad. Det hjälpte honom att tränsa Bardi och lämnade tyglarna till Bosse. Snabbt tränade de sina egna hästar och så hjälpte Göran dem att sätta sig upp på hästarna, innan han själv svingade sig upp på Gandur. Så satt de alla barbacka på sina hästar och Göran med de två packhästarna bredvid sig.

Stig blåste till ett sista glad trudelutt innan han stoppade flöjten i fickan och de började skritta nerför berget.

6. Med elden i hasorna

Men Bosse följde inte efter dem, istället satt han kvar på hästryggen och tittade fascinerat på hästflocken. De förtrollade hästarna som han hade förstått att de var nu, sprang omkring högst uppe på berget, närmast jökeln. Runt hovarna gnistrade de som av ett silversken och när de galopperade fram, kom det skurar av tomtebloss där hovarna borde ha slagit i marken. Men hovarna verkade befinna sig hela tiden någon decimeter över marken.

Skådespelet blev mer och mer färgrikt med rödglödande gnistloppor från hästhovarna och snart trädde också en röd eldslåga fram som gav ett gulrött sken åt en varelse. En varelse som stod mellan hästflocken och den röda eldslågan. I skenet såg Bosse henne, som en siluett. Det måste vara en hon med den kroppen. Håret såg kolsvart ut. Bosse fick en förnimmelse av en kraftfull kvinna, med kolsvart långt hår och svarta ögon. Ögon som sög honom till sig.

Han kände sig så stark och mäktig när hon tittade på honom och han kände sig allt mer dragen till henne. Han sporrade Bardi att galoppa mot hästflocken och vände i hastiga svängar hit och dit.

Flocken gjorde likadant som honom. Han stannade upp, kastade sig iväg i galopp, svängde än till vänster, än till höger och flocken gjorde precis likadant.

Tänk så enkelt det gick att rida, även om han red barbacka var han bäst. Han var kung - kung över hela världen och bestämde över allt. Han kunde klara allt, inget var problem längre. När han tittade ner på sina fötter tyckte han att han blivit en fot högre, som en engelsman skulle ha sagt. Men det var bara helt självklart, han kunde bestämma överallt.

Han mötte den svartögda kvinnans blick och tänkte att han ville se elden spraka mer. Hon skrattade högt och ljudligt och gnistorna ökade i intensitet bakom henne. Han skakade på huvudet och minskade elden och den falnade ner men glödde fortfarande. De lekte med varandra och styrde över elden, minskade och ökade i ett perfekt samarbete. Men för var gång ville han göra elden högre och högre. Han skrattade helt vilt, detta var magiskt.

För var gång red han allt närmare och närmare kvinnan och de förtrollade hästarna.

”Bosse, lugna ner dig”! skrek Lina. ”Vi måste komma härifrån, se du inte vad som håller på att hända”?

Men han ville inte, det var en fantastisk känsla när han kunde bestämma över allt, kvinnan som skrattade med honom, elden som falnade eller sprakade precis som han ville och hästflocken som styrdes genom hans tankar och rörelser.

Då kastade sig Lina fram med Lettir och högg tag i hans högra axel. ”Du måste lugna ner dig nu, ser du inte att det nästan verkar vara ett vulkanutbrott på gång. Vi måste härifrån”.

I samma ögonblick slungades elden högre, trots att denna gång hade han inte gjort något. Det var skrämmande. Kvinnan försvann från hans ögon och han såg berget som började spruta lava och aska omkring sig. Gnistregnet nådde ända fram dit de stod, där nu äntligen hästarna hade lugnat ner sig. Ett av gnisten föll på Bardi som skrämt kastade om och började galoppera bort från vulkanen. Ett annat gnist föll på Linas armen, armen som låg på Bosses axel.

Det var som om han vaknade upp under galoppen bort från vulkanen. Vad hade han egentligen sett och inbillat sig? Bredvid honom galopperade Lettir med Lina på och snart hade de hunnit i fatt de andra.

De stannade till ett ögonblick och tittade upp mot vulkanen. Nu steg röda flammor upp mot den mörka himmeln och en röd lavaflod vällde ut från ena sidan. På ett annat ställe bolmade det av isen som smälte, där en röd lavaflod trängde sig fram. Här blev det en blandning av smältvatten och isblock som började forsa fram. Det måste ha funnits vatten någon annan stans också, för sådär mycket vatten kunde inte bara inte bryta fram på så kort tid. Vattnet verkade även i det svaga ljuset från lavans glöd att vara mörkt och smutsigt. Svart aska och issörja blandade sig med större isblock och på något ställe även röd lava som på något sätt hade hamnat på ett isblock.

Göran, tittade på vulkanen och insåg vad som höll på att hända. Här kunde de inte stå länge till. Även om inte ask- eller gnistregnet skulle nå fram skulle den konstiga kombinationen av is- och lavaflod snart nå fram till dem och de skulle bli fångade. Man visste ju inte heller vad som skulle hända med vulkanen. Den kanske skulle få ett större utbrott.

”Kom, vi måste ta oss ner”, sa han.

De letade sig ner över ett gammalt lavafält där lavan stelnat som hela bubblor, bubblor som brustit och lämnat hål efter sig eller där vassa kanter stack upp längs kanterna. Det steniga lavafältet gjorde det svårt att ta sig fram och särskilt snabbt gick det inte. För att göra det lättare för hästarna satt de av och ledde hästarna genom lavafältet. Det gick inte särskilt fort och inte hade de någon överblick heller, när de var så lågt ned. Ännu var det mörkt ute så det var svårt att se vart de skulle ta vägen. Flera gånger kom det fram till ställen där de blev tvungna att vända om för att det var för branta kanter för hästarna.

Under tiden fortsatte den isblandade floden av lava att välla fram och den blev alltmer dominerad av het lava. Stora moln av isblandat vatten gick upp i rök, så att toppen snart doldes. Lavaflo den letade sig lätt in i gamla tunnlar som hade bildats av tidigare utbrott, kanske även genom den tunnel de själva hade kommit upp på fjället.

Lavaflo den närmade sig dem, obevekligt och inte särskilt långsamt. Ibland flöt lavan ovanpå det gamla täcket och ringlade sig då snabbt fram, för att därefter försvinna ner i någon håla och sedan dyka upp flera hundra meter från den förra platsen. Ofta i någon oförutsägbar riktning.

Den tunna skorpan av gammal lava över den nya lavaflo den tålde inte så högt tryck och för var stund blev den allt svagare när den varma lavan värmde upp det gamla täcket av lava. Runt omkring dem såg de hur lavan här och där kapsejsade, än så länge mest längre upp efter

sluttningen, men det skulle inte dröja länge innan de var avskurna och kringrända av lavafloden. Sedan var det bara en tidsfråga innan de skulle bli brända till döds.

Här kunde de inte stanna.

De skulle inte heller hinna leda hästarna och springa ovanpå lavan, de var tvungna att rida nu. Men om de galopperade skulle täcket kanske rasa samman när hästarna kastade sig fram i ett nytt språng. Om inte för den första hästen så antagligen för den sista. Men tölta kanske skulle gå bra, precis som det var bästa gångarten på is, med jämn fördelning av tyngden.

Göran ropade till dem, ”Snabbt upp på hästarna och kom igen nu. Vi försöker tölta över täcket”.

Återigen fick de hjälpa varandra upp på hästarna nu när de red barbacka. Nu gick det mycket fortare den här gången. När de satt av i tölt spände Lina sig och tyckte att hon nästan höll på att glida av, men efter ett tag kände hon sig lite säkrare. Det var allt tur att detta inte var första dagen på turen, då hon inte alls hade haft ordning på vare sig själv eller hästen – men tänk om det inte alls skulle bli någon mer dag överhuvudtaget för dem!

Under dem hörde de hur lavafloden mullrande flöt fram, medan Göran ledde dem i snirklande vägar för att försöka hitta bästa sättet att ta sig över den sköra lavan. Det var faktiskt lättare att sitta här uppe på hästryggen också, för här hade han överblick över fältet och kunde därför välja bästa vägen. Men det var inte lätt ändå, för den heta lavafloden snirklade sig fram under dem. När den mötte ett hinder någonstans där nere kunde den plötsligt ändra riktning och leta sig fram en annan väg. Det var bara några hundra meter de behövde ta sig över men både han och hästen var sjöblöta av nervositet. Hade någon annan ridit Gandur hade han säkert för länge sedan skenat över lavan och ramlat ner i ett av de glödande slukhålerna som fanns här och där. Där ovanför dem matade vulkanen hela tiden fram ny varm glödande lava som fyllde på floden.

Lina spände sig och hade som vanligt stora problem att få till någon tölt. Rätt som det var måste Lettir trava till några steg eller försöka med några galoppsteg för att kompensera Linas konstiga hjälper.

När Lina låg tätt intill Göran hoppade Lettir fram så att han dunsade in i packhästarna. Det var för mycket för lavan och den började segt som kola att böja sig neråt. Men hästen lyckades på något märkligt sätt gripa tag med frambenen och kasta sig förbi packhästarna. De klarade sig.

Riitta som låg tätt efter tvärstannade Rappe för att inte rasa ner i den gamla lavatunneln. Bardi med Bosse dunsade rakt in i Rappe som dock lyckades hålla sig på benen. Filippa och Forysta klarade sig lättare och hann stanna innan de kom för nära. Arne och Stig fick också stopp på sina hästar så att de inte rasade ner i hålet som hade bildats.

Vilken tur, hade de rasat ner där, var det väl bara en tidsfråga innan den heta lavafloden skulle hinna dit.

Göran, skrek till. ”Ta och tölta för helvete. Det ska väl inte vara så svårt, Lettir är ju lätttriden”.

”Tänk på att få rätt form”, ropade Riitta för att försöka hjälpa Lina, som nu var alldeles tårögd.

Bosse böjde sig över sadeln och strök Lina över armen för att ge henne sitt stöd.

Visst visste hon, men det ville inte riktigt bli rätt ändå, det blev ju alltid fel. Det var lika bra att hon klev av här så kunde de andra rädda sig, så fick det gå som det ville med allt.

Då red Arne upp intill henne och sa. ”Vänta ta det lugnt så ska du se att det går. Ta en sak i sänder bara. Gör dig tung i baken och låt benen bli riktigt långa. Räta upp ryggen nu. Titta dit ner dit vi ska rida och inte på hästens man”.

De andra skyndade sig före, men han låg bakom Lina och gav henne instruktioner, en efter en och då blev det genast lättare att förstå. ”Kittla honom lite i munnen nu, med små halvhalter och sedan om du behöver kan du skänkla lite. Känn takten i tölten”. Arne hade förstått att hon inte kunde lära sig rida bara på känsla, utan behövde tydliga instruktioner, lagom mycket i sänder.

Nu gick det mycket bättre.

Arne kände glädjen när han såg hur bra det gick för Lina, han hade förstått hur han skulle hjälpa henne. Med sina ord hade han lyckats få henne att förstå hur hon skulle bära sig åt.

Snart nådde de ut på en gräshed som sluttade svagt nedåt mot älven nedanför. Riitta vände sig om för att titta och såg i morgonljuset hur den svarta lavan kontrasterade mot de gröna ängarna. Högre upp skymtade hon en svag röd ringlande orm, men framförallt såg hon stora tjocka moln, några lite rödfärgade av ljuset från lavan. Tänk där uppe hade de varit nyss.

”Tack Arne”, sa Lina och tittade på honom med en mycket tacksam blick.

Göran som nu kände sig lättad över att de hade klarat sig, ropade ”Vi galopperar till älven” och drog iväg utan att fråga efter svar. De andra hängde på, men Arne kollade Lina först och frågade, ”går det bra”? Lina nickade och då skänklade Arne Adilla allt vad han kunde för att försöka hinna ifatt Göran. Han red raskt förbi de andra men Göran verkade omöjlig att komma ifatt.

Lina höll istället in Lettir som gärna ville sticka ifatt de andra. På den här mjuka gräsängen ville hon fortsätta och testa tölten. Hon kände sig så lättad efter den oro som nedfärden att gett henne, de hade klarat sig, och hon hade klarat lavafältet. Hon som hade varit beredd att ge upp.

Hon sträckte på sig och skådade ut över landskapet. När hon så sjönk ner ordentligt på ryggen med en djup suck och slappnade av blev Lettirs tölt oändligt mjuk. Som i ett lyckorus töltade hon i fatt de andra. Hon red honom i en underbar tölt och dessutom barbacka.

De andra hade redan hunnit sitta av på andra sidan av den grunda älven och låtit hästarna dricka vatten. När hästarna fått vila en lång stund och de själva hämta sig från skräcken

började de vandringen uppför kullen bort mot stationen i Laugarvatn. Bakom kullen låg fjällstationen som de nu hade varit på väg till i flera dagar. Nu var det skönt att bara gå med hästarna bakom sig och pusta ut efter alla äventyr.

7. I lögarvattnets famn

När de hade kommit fram till Laugarvattnet hade alla på stationen tagit emot dem med stora famnen. Detta trots att det fortfarande var tidig morgon och inte många personer var ute. Men när de väl hade väckt en person, kryllade stationen plötsligt av liv. Alla visste om att de hade försvunnit en gång ungdomar på en tur och här fanns också Holger och de andra vuxna. Ja, även Linas pappa var där. Han hade avbrutit sin resa så snart han hade hört vad som hade hänt och skyndat till Laugarvattnet.

Medan de fick hjälp med att ta hand om hästarna hade frågorna haglat över dem. Rittas, Filippas och Stigs mamma hade kastat sig över dem, medan Holger och Linas pappa då och då försökte inflika en fråga.

De syntes på dem alla att oron över barnen hade tagit dem hårt. Holger hade en mörk skäggstubb precis som Linas pappa. Riittas och Filippas mammor såg minsann inte ut som några unga hästflickor längre. Håret hängde i stripor och kring ögonen fanns svarta påsar. Ja, Stigs mamma såg inte vackrare ut hon heller, och det verkade som om Stig nu fick ta hand om henne mer än vad han själv blev ombrydd.

Det hade dröjt ganska länge innan Holger och de andra hade kommit iväg. De hade därför inte blivit särskilt oroliga när de inte hann ifatt Göran och de andra, för de red inte över Steingrarheida förrän det var mycket mörkt och svart. Det var först när de kom fram till övernattningsstället som de blev oroliga. Trots flera försök att nå yttervärlden, med flera olika mobiltelefoner och radio, hade de inte lyckats. Det var antagligen för platt och bergen runt omkring för höga. Men Holger hade lugnat dem och sagt att de troligen hade blivit tvungna att övernatta på heden och att Göran var van att ta hand om sig.

Men när de inte heller nästa dag hade fått någon kontakt vare sig med ungdomarna eller yttervärlden började även Holger visa sin oro. De hade trots dimman ridit så snabbt de kunde tvärsöver bergen för att snabbare komma ner till Laugarvattnet. Det hade varit en lång och tuff ritt, men så fort de kom över fjällkanten hade de i alla fall kunnat larma fjällräddningen. Men först var vädret för dåligt för att några helikoptrar skulle kunna gå upp och sedan hade de letat längs efter färdleden som de skulle ha följt. Sökfältet hade utökats men det var ju inga små avstånd att leta på och det var inte helt lätt att se någon bland lavafält och stora stenblock. Vulkanutbrottet igår hade ju också gjort att fjällräddningen hade fått annat att göra, så missmodet hade ökat bland föräldrarna.

Men nu var helikopterförarna beredda att gå upp igen, så snart de hade fått i sig lite frukost. De skulle sätta sig tillsammans med Holger och diskutera hur dagens sökning skulle gå till. Mammorna hade alla målat upp den ena värre olyckan efter den andra, särskilt Stigs mamma, medan Linas pappa hade försökt att dämpa de värsta farhågorna, men han kunde inte heller förstå vad som hade hänt. När föräldrarna väl hade fått rasa av sig alla frågorna medan de hade ätit en bastant frukost och försökt svara på en fråga i sänder kunde de äntligen få vila sig en stund.

Så hade dagen fortgått och de hade kunna lyssna på radion och hört en liten notis om vulkanutbrottet det varit med om. Det var ett litet utbrott fick de reda på. Det som de tyckte var så stort!

De hade också tillbringat en lång stund och bara latat sig helt utslagna i sängarna. Så underbart med de mjuka madrasserna! Nu hade det åter blivit kväll och de hade ätit en god middag på röding, det var skönt att slippa äta lamm nu, och satt nu och kopplade av i den varma källan.

I ena änden vällde varmt vatten in från en het källa, medan en kall fjällbäck strax intill blandade vattnet till lagom temperatur. Lagom och lagom, ibland kom hetare floder av varmvatten pulserande och då flyttade de alla raskt närmare mot den kalla fjällbäckens utlopp.

”Vad betyder egentligen Alfgjöf”, frågade Arne och vände sig till Göran.

”Alfgjöf betyder”, började Göran, men innan han blev klar fyllde Arne i, ”alvernas gåva, eller hur”?

Ja, just det, hur vet du det? sa Göran.

”Jo jag har tänkt på det en hel del”, sa Arne.

”Det var ju inte precis någon höjdare att råka ut för det jag gjorde. Jag har många gånger undrat om det inte hade hänt om jag hade fått en lugnare häst. Jag som själv är en så intensiv person och dessutom på en häst som är så nervös. Jag måste verkligen lägga band på mig själv,” suckade han.

”Men ibland har jag nästan börja undra om det var förutbestämt, med en häst med ett sådant namn”, la han till.

Bosse tittade långt i fjärran medan han sa, ”Var det bara alverna som tog tillbaka sin gåva då. Det var konstigt att vi inte såg att det var en trollflock när vi hade fångat de främmande hästarna. När jag gick i den där tunneln, då såg jag att hästarna inte var vanliga hästar”, sa han och rös till. ”Men jag kunde inte vända om trots att jag förstod att allt inte stod rätt till”.

”Jag tycker det är konstigt det där, för den där kvinnan uppe på berget eller vad vi ska kalla det såg jag ju verkligen, men hon borde ju inte finnas”, sa Lina. ”Visst såg ni henne också”?

De nickade.

”Undrar om det verkligen var något riktigt eller vi bara inbillade oss alltihop. Hur ska man egentligen förklara det? Det går ju inte ihop!”, for Lina ur sig nästan förtvivlat.

”Men Lina, man behöver ju inte kunna förklara allt”, invände Riitta. ”Kommer ni ihåg målningen jag gjorde på isblocken – jag har aldrig någonsin gjort något så vackert. Och, jag bara längtar att få måla så där igen, men jag undrar vad som skulle kunna hända om jag lyckades. Kanske blir jag trollbunden då.”

”Det en fantastisk känsla att bli trollbunden av den där Eldhäxan på berget, men jag är ju glad att ni räddade mig”, sa Bosse.

”Eldhäxan?”, sa de andra och tittade förvånat på Bosse.

”Det fanns ingen där utom lavaglöden och du som for runt som en vilde”, sa Lina och tittade på Bosse.

Bosse visste inte vad han skulle svara och undrade vad han egentligen hade upplevt.

De var tysta en stund, då alla tänkte på vad som hänt.

Bosse vände sig till Lina och sa, ”tack för hjälpen uppe på berget”, efter en liten andningspaus, sa han, ”du räddade ju mig, annars hade jag varit kvar där ännu”.

Det lät så himla dumt och kortfattat allt det där, tänkte Bosse. Han önskade han hade haft Filippas förmåga att säga rätt saker vid rätt tillfälle, eller åtminstone Arnes språkgeni. Fast det var det största han varit med om i hela sitt liv, så blev det bara så platt när han skulle förklara. Han sträckte ut sig mot Lina och gav henne en kram i alla fall för att visa vad han menade.

Lina svarade på kramen och kände sig så varm, tänk hon som varit så förbannad på Bosse den där dagen i öknen när Alfgjöf hade dött. Nu kunde hon mycket bättre förstå sig på honom och kände sig väldigt rörd. Det var som om natten på fjället och lavautflödet hade påverkat henne mer än hon ville erkänna. Hon tittade på sin arm som var bandagerad och som hon höll ovanför vattnet.

”Vet ni” sa hon, ”jag kommer att få ett ärr på armen. Det svider så förbaskat ännu, men det var skönt den där salvan som Birgit satte på. Ärret kommer att se ut som en komet med en svans tror jag. Precis likadant märke som Bardi har fått”.

Bardi hade blivit omskött och Holger hade lagt salva över såret, men han trodde att det ändå skulle bli ett ärr. Holger hade blinkat åt dem och sagt att de kanske fick döpa om hästen till Kometen, nu när han fått detta ärr. ”Särskilt med den farten de tagit sig ner från berget, med lavafloren i hämlarna, det verkade ju som om de hade i eld i baken”, hade han sagt.

”Vet du, om jag inte hade kommit upp till dig Bosse, hade du fått ärret istället. Undrar om det kan betyda något”, sa Lina dröjande. ”Det är som om jag har fått lite lättare att begripa mig på dig efter att vi var uppe på berget”, sa hon försiktigt och tittade på Bosse. ”Jag förstår nu varför du reagerade som du gjorde där i öknen, så förlåt mig”, sa hon och gav Bosse en kram, som tacksamt tog emot den.

”För mig har det också blivit annorlunda tror jag”, sa Bosse. ”Kanske fick jag låna lite av din logiska kyla där. Det kanske är bra, det blev lite mer lagom då”, sa han och skrattade till.

Arne sa, ”kommer ni ihåg de där raderna som stod på stenarna”.

*Is och kyla
 Eld och värme
 Is släcker eld
 Eld smälter is
 Kyla dämpar värme
 Värme tinar kyla
 Värme och kyla främjar liv*

”De där raderna stämde verkligen med vad som hände där upp på fjället och kanske var det bra att ni blev lite mer lagom”, sa han och flinade åt dem bägge.

En ny pust av hetvatten skingrade samtalet och tankarna medan de snabbt hasade sig upp på bassängkanten.

”Vilken konstig svart färg Gandur har, han är ju bara så underbar att måla”, sa Riitta.

”Ja, gljåsvartur, glänsande svart”, sa Göran. ”Men jag har faktiskt aldrig sett en sådan glänsande svart färg. Rappe har en helt annan svart färg som man brukar kalla tinnusvartur”.

”Gandur, är namnet på en magisk häst och det tyckte jag passade på hästen, det var ju lite mystiskt när vi träffade på honom på fjället”, sa Göran.

”Hoppas vi kan behålla honom, det är något magiskt med honom”, suckade Göran. ”Ni skulle ha känt vilket pass han hade innan vi red ner i Hästarnas dal. Ja, alla gångarter är perfekta på honom. Pappa skulle kolla upp honom imorgon. Jag har aldrig önskat mig en häst så mycket som den där. Gandur är magisk, så jag hoppas verkligen vi får behålla honom”.

”Imorgon ska jag ta fram mitt broderi som jag nu vet föreställer Gandur”, sa Lina och såg lite drömsk ut.

”Har ni tänkt på att när vi red ner för fjället red vi alla på hästar som började på samma bokstäver som våra namn”, sa Stig. ”Jag på Stemma. Du Arne på Adilla, Bosse på Bardi, Göran på Gandur, Filippa på Forysta, Lina på Lettir och Riitta på Rappe”.

”Vi är sju ryttare och vi har varit ute i sju dagar nu också, visst är det konstigt också”, sa Riitta.

”Ja, tänk allt kusligt och konstigt som har hänt under de här dagarna, sa Stig. Du som målade hästarna redan innan de hade visat sig”.

Riitta, tittade på Stig och sa ödmjukt, ”utan din musik hade vi inte heller varit här”.

”Utan alla våra egenskaper kanske inget hade hänt”, sa Filippa, ”kanske var det därför vi måste vara sju stycken. De är ju ett gammalt magiskt tal också. Finns det ingen trevlig gammal saga om det som du kan berätta” sa Filippa till Göran, medan hon gled in i hans famn.

”Nej, nu tycker jag att det är på tiden att ni lär er lite isländska visor istället”, sa Göran och drog Filippa närmare sig.

”Ja, men först måste ni lyssna på en visa som jag har tänkt på under färdens gång, sa Stig.”

”Tänk nu inser jag att sju gånger sju kan betyda något mer än 49”, sa Lina och lutade sig bakåt. Hon flöt i vattnet, med den skadade armen stöttad på Bosse, lite närmare än tidigare. Så kunde hon se alla stjärnorna som fanns överallt omkring dem utom där de heta dimmorna från den varma källan la ett dis för. Hon slöt ögonen och lyssnade när Stig sjöng.

*I sju dagar varade färden
från norr till söder
för sju ryttare på sju hästar.*

*Den musikaliske Stig på den dansande Stemma,
den konstnärliga Riitta på den stilige Rappe,
den snälla Filippa på ledaren Forysta,
den filosofiske Bosse på den tyste Bardi,
den ivrige Arne på den lugna Adilla,
den ordentliga Lina på den vakne Lettir
och
kentuaren Göran på den magiske Gandur.*

*Men Alfgjöf stannade kvar,
stannade kvar
hos Eldhäxan
dansande i Isdrottningen sal
med gnistrande hovar.*

*Nu är tid för vila,
ja tid för vila
i Lögarvattnets ångande heta famn
för sju unga ryttare
efter sju dagars färd*

*i Lögarvattnets ångande heta famn
för sju unga ryttare
efter sju dagars färd*